

## SVEČANA PRISEGA DOMOVINI

Pedesetitreći samostalni bataljon Hrvatske vojske čine naši sugrađani Dugoselci. Oni su u nedjelju, točno u podne, na prostoru rukometnog igrališta u Dugom Selu, u okviru male vojne svečanosti, položili svečanu prisegu domovini. A radilo se tu zapravo o dijelu te jedinice, jer je, a što je razumljivo, znatan njen dio na raznim vojno-operativnim zadacima na prvim linijama novljanskog bojišta.

Riječi prisege ponavljali su za svojim zapovjednikom NIKOLOM TOMINCEM, koji je poslije, u svom govoru, posebno naglasio neophodnost da se činima i djelima dosljedno očituje privrženost riječima iskazanima prisegom. Pripadnicima jedinice i znatnom broju članova njihovih obitelji, koji su se također tu okupili, obratio se i pukovnik VINKO UKOTA, zapovjednik Druge brigade ZNG, kojoj je formalno sjedište u dugoselskoj vojarni, a stvarno na prvim linijama naših najvrucijih bojišta. Gospodin Ukota je pozvao Dugoselce da u svakom trenutku budu časni branitelji domovine, jer ih na to obvezuju i žrtve koje su do sada pale za slobodu domovine.

U smislu poziva da budu časni branitelji domovine govorio je i Marijan Šola, predsjednik Skupštine općine, zaveljevajući da se što prije vrate živi i zdravi svojim obiteljima u slobodnoj i cjelokupnoj državi Hrvatskoj.



U Dugom Selu za vrijeme potpisivanja teksta svečane prisege

### Dugoselsko područje u obrani Hrvatske

# SVE DO POBJEDE

Bez obzira na činjenicu što je dugoselski kraj izvan područja neposrednih ratnih razaranja i ratnih okršaja — Dugo Selo je itekako u ratu. Stvarnost rata neposredno doživljavaju ili su doživjeli brojni Dugoselci. Preko tisuću muškaraca, Dugoselaca, s oružjem u ruci trenutno je ili je bilo na bojištima. S njima zajedno, na bojištu, a u to se uopće ne može i smije sumnjati, je i u svojoj brizi i svojim mislima još nekoliko puta toliko naših sugrađana: supruga, djece, roditelja.

Srazmjerno broju stanovnika općine dugoselsko područje je posebno zastupljeno na bojištima. Naša općina, prema prošlogodišnjem popisu stanovništva, broji 19 i po tisuća stanovnika (s time da su pet stotina njih štičenci Centra Stančić). Jednostavnim računanjem stoga dolazimo do podatka da je oko sedam posto Dugoselaca pod oružjem. S time valja također konstatirati i slijedeće: da je taj postotak znatno veći nego li je i u mnogim općinama na području kojih se vode ili su vođene ratne operacije te da je to znatno veći postotak nego li u nekim susjednim općinama. Ilustrativan je podatak i sa nedavnog sastanka predsjednika svih općinskih izvršnih vijeća, održanog u Šaboru. Tamo je predsjednik riječkog IV-a prosvjedovao što je »čak 1,5 posto« Riječana pod oružjem.

Uopće nije upitno da svaka sredina, svaki dio Hrvatske mora dati svoj maksimum u obrani. No važno je također, koliko god je to moguće, da se taj teret što ravnomjernije raspoređi. Zbog tako intenzivne mobilizacije dovedeno je u pitanje već redovito funkcioniranje komunalnih službi naše općine, upitna je mogućnost ove godine i posebno važne pravodobne sjetve.

#### Dugo Selo se bilo iskazalo

A evo i vjerojatnog odgovora zbog čega je dugoselsko područje u toj mjeri intenzivno mobilizirano. Valja početno samo konstatirati da to nije ni bilo niti jeste u domeni odlučivanja općinskih vlasti. Dobar dio odgovora nalazi se u činjenici da je blokada kasarne Jugovojске u Dugom Selu u Glavnom stožeru Hrvatske vojske dobila najviše ocjene i da su tijekom gotovo dvomjesečne blokade tu ustrojene i jedinice. Dugo Selo je uspjelo, bez obzira na postojanje i sitnih propusta i manjkavosti, u vrlo kratkom vremenu u provođenju blokade u cijelosti organizirati više stotina naših sugrađana. U to treba ubrojiti i to da je uspješno organizirana i pozadina za sve naše lokalne jedinice, uključujući i smještaj. Druga važna činjenica da se Dugo Selo pokazalo izuzetno snalažljivim u dobavi »ratnog plijena« iz Prečeca i Glibokog Jarka: Podstrek toj snalažljivosti sigurno su dala prva iskustva u blokadi kasarne. Motori tenkova su bili prijeteci paljeni a naši sugrađani uz barikade uokolo kasarne su bili i

**Preko tisuću Dugoselaca sudjeluje u aktivnostima Hrvatske vojske. Gotovo nema dijela ratišta bez manje ili veće grupe naših sugrađana. Od kuda tako brojna njihova zastupljenost?**

bez oružja i bez streljiva. Što bi se reklo: glumili su vojnike i branitelje. No svega nekoliko dana poslije situacija se promijenila. Teškoće u nabavi oružja i streljiva su otklonjene. Glavni problem postadoše uniforme i topla odjeća. Ne da Dugo Selo treba samo sebe hvaliti već je to činjenica: nabavljene su i čuvane povećane količine streljiva, koje je našim jedinicama davano kao dodatna pomoć pri njihovom odlasku na bojišta. Zbog toga se moglo vidjeti da su dugoselske jedinice na bojištima a u usporedbi s drugima, vidljivo bolje opskrbljene. Isto tako, Dugo Selo je samo održavalo višetjednu blokadu kasarne, odbijajući i pružajući pomoć i susjednim općinama, dokazujući, u tome također, svoju snagu i sebi i drugima vlastitu snagu i odlučnost u obrani domovine. Zbog svega toga Glavni stožer je, a što je razumljivo, samo nastojao iskoristiti taj naš potencijal. No ima i još jedna zanimljivost, kad je riječ o Dugoselcima u obrani domovine. Dok većina općina ima svoje cjelovite jedinice, u pravilu nazivane po svojim općinama, za Dugo Selo to ne vrijedi. No istodobno Dugoselci su raspoređeni po gotovo svim dijelovima ratišta. Najveća jedinica je pored Novske, zatim ona uz Kupu. No manjih jedinica, a ponegdje se radi samo o pojedincima Dugoselcima, pouzdano znamo da ima od Otočca do Istočne Slavonije, Pakraca, Lipika.

#### Visoke ocjene

Djelovanje Dugoselaca i njihovih jedinica na ratištima dobivalo je i dobiva visoke ocjene. U usporedbi s drugim jedinicama one su uglavnom i bolje opskrbljene, pa i discipliniranije. Ukupni gubici, razmjerno s udjelom na bojištima, su za nas bolni i teški, no nisu znatni. Možemo također zabilježiti konstatacije mnogih naših branitelja da im ništa bitno na

bojištu ne nedostaje: ni oružja, ni streljiva, ni hrane, ni tople odjeće, a ima u pravilu i najčešće dovoljno i kave i cigareta. A ono što njima i svima nama jako nedostaje to je mir, kojega ćemo vjerojatno već uskoro dočekati i čiji se obrisi već naziru.

Doteknimo se na kraju i dugoselskih razgovora o tome da su neki pojedinci na ovaj ili onaj način izbjegli odlasku na bojište. Ako su uspjeli to ostvariti nekom prijevaram neka im bude na sramotu. No tu pojavu čine beznačajnom suprotni slučajevi: gdje se znatan broj naših sugrađana sam prijavljivao za odlazak, s obrazloženjem: »Ma sramota me, digli ste mi susjede i prijatelje, a mene nitko ne poziva«, ili: »Pitaju me ljudi: A tebe još nitko nije pozvao? Ma i djeca me već to isto pitaju«. U općinskom Sekretarijatu narodne obrane bilježe i primjere da pojedinci i grupe na odmoru traže što skoriji povrat u svoje jedinice. Oni najčešće govore: »Kod kuće se neću moći smiriti dok ovaj rat ne završi«, ili: »Što ćemo mi ako naši promijene položaj?« Mnoga prijateljstva skovana u uvjetima sklanjanja od žestoke minobacačke i topovske vatre, potrajati će do kraja života. A ona napetost, koja zna povremeno u Dugom Selu protinjati između starosjedilaca i doseljenika, na bojištu gubi svaki smisao i svaki trag.

Ono što bitno obilježava sadašnji trenutak života u Dugom Selu je tijesna vezanost i stalna briga o Dugoselcima na bojištima. Svoju pomoć, na najraznovrsnije načine, Dugoselcima-braniteljima domovine dala su sva dugoselska društva, klubovi, udruge, kao i privatna, zatim niz drugih građana i obitelji. Mnoge, koji su možebiti oklijevali, ostavili su pozadinski teret koji su istodobno prikupljali sve ono što bi došlo u pomoć da im nedostaje. A vjerujte da je posebno veliko bilo i djelo darove djece za branitelje, koje su oni skupljali u svojim školama. Uz te darove bilo je i mnogo pisanja i pisanja čiji sadržaj je na mnoga lica suzu spustilo.

Dugo Selo, očito, djeluje i ratuje za slobodu Hrvatske i za mir. Ta će činjenica, po uspostavi mira, u to smo uvjereni, ostaviti pozitivan trag na ukupan napredak naše lokalne sredine. Ono što u međuvremenu nije učinjeno i ostvareno, a trebalo je biti, biti će u vrlo kratko vrijeme ne samo nadoknadeni, nego i obilno uvećano. Braneci domovinu Dugo Selo oblikuje u svijesti većine svojih građana svoj novi identitet, svoje novo samopoštovanje, viši stupanj zajedništva u djelovanju, uz višu razinu organiziranosti i odgovornosti. Davši svoj maksimalni doprinos u borbi za slobodu uspostava mira biti će Dugom Selu snažan impuls za rad i stvaralaštvo. Za našu lokalnu sredinu biti će novo povijesno razdoblje, koje će, sigurni smo u to, iskazati i njen »novi duh«.

## Prognani na putu povratka

Dugoselska općina je krajem prošle godine bila udomila oko 1.600 prognanika. Procjenjuje se da bi to mogao biti najviši dostignuti broj, koji je trenutno u padu. Uspjesi Hrvatske vojske već danas omogućuju povratak dijela prognanih. Njih se, tijekom siječnja vratilo svojim kućama više od stotinjak. Povratak se događa u ona mjesta gdje je on zbiljski moguć.

U pravilu se vraćaju odrasle osobe. Djeca uglavnom ostaju, jer u njihovim matičnim školama još nastave nema. Prognanici, koji se vraćaju dolaze u općinski Centar socijalne skrbi, gdje dobivaju potvrde s kojima mogu koristiti besplatan prijevoz za povratak.

Te prve povratke smatramo najavom novog i suprotnog tijeka događanja. Prognanici se trebaju što skorije vratiti na svoja ognjišta. No naši ljudi, vjerujemo u to, neće time izgubiti vezu s njima, nego će ih na svekolike načine i tada pomagati u tome da ponovo uspostave život i red u svojim selima i gradovima.



Radni dogovor na drugoj liniji bojišta

## S Dugoselcima na liniji bojišta

Na području izuzetno lijepih krajo-  
lika, pored rijeke Kupe, nalazi se je-  
dinica sa stotinjak Dugoselaca, koji  
brane i kontroliraju to područje. Tu  
kao da je ljepota prirode i okrutnost  
rata u svoj svojoj suprotstavljenosti.  
Tu se obala, čas u blažim, čas u  
strmijim padinama spušta prema ri-  
jeci. A na njenoj drugoj obali je ne-  
prijetelj, koji je sve do njihovog do-  
laska počesto prelazio i na drugu  
stranu. Sada se to ne usudi činiti. Po-  
nekad samo pripuca iz snajpera. Ali  
neće ni to činiti zadugo — često po-  
navljaju naši branitelji.

Zapovjednik te jedinice je Ante Ko-  
lovrat. Do unazad mjesec dana nje-  
me je zapovijedao Zdravko Antolko-  
vić, koji je otišao na nove poslove u  
policiju. Jedinica organizaciono pri-  
pada zagrebačkoj brigadi, no auto-  
nomno kontrolira jedno šire područ-  
je, na kojemu osim nekoliko naselja  
ima i znatan broj vikend kuća, te va-  
lja savjesno nadzirati i kretanje ljudi  
koji prolaze tim područjem. Osim  
nadzora nad područjem jedinica ima  
i posebne zadatke, s obzirom da se  
dijelom nalazi na prvoj borbenoj lini-  
ji. Ilustracije radi: do nekih osmat-  
račkih i obrambenih položaja se do-  
lazi samo u gotovo pužećem stavu.  
No nema razloga za strah jer se jedi-  
nica, vlastitim snagama uspjela ve-  
oma dobro i sigurno ukopati.

Polu je jedinice pristiglo je na taj  
položaj u svojstvu dobrovoljaca Na-  
rodne zaštite, a pola je ubrzo potom  
popunjeno također Dugoselcima. S  
obzirom na već gotovo dvomjesečni  
boravak na tom dijelu ratišta jedini-  
ca je »uhvatila korak« i ustrojila svoj  
redoviti život, u kojem se zna točno  
čiji je koji zadatak. Znatna pozornost  
se posvećuje stjecanju i obnavljanju

# NA KUPI



U Dugom Selu, prije odlaska sa specijalnom opskrbom za našu jedinicu na Kupi

praktičnih vojničkih znanja, kao važ-  
nog čimbenika njihovog samopouz-  
danja na prvoj borbenoj liniji. Za sve  
pripadnike te jedinice možemo reći  
da su poboljšali i svoju fizičku kondi-  
ciju, jer su svakodnevni i više od  
onih redovitih, obilasci terena.

Smještaj je također zadovoljavaju-  
ći. Svi su u građenim i zagrijanim  
objektima. Hrana je dobra i stiže u  
obilnim količinama. Cijela jedinica  
ima dovoljno tople odjeće. Često pri-  
stižu i posebne pošiljke s poklonima.

Ako se neke vrste hrane posebno za-  
žele, sami si je pripreme. Pripadnici  
te jedinice naizmjenice se vraćaju i u  
Dugo Selo, na kraći odmor.

Zbog svega toga jedinica odaje do-  
jam jednog stabilnog kolektiva, koji  
zna povezati maksimalnu ozbiljnost,  
kada je riječ o dnevnim obvezama, i  
maksimalnu radost zajedničkog dru-  
ženja u trenucima odmora. Upravo  
tu u Kupu unutar te jedinice iskaila  
su se mnoga prijateljstva, koja će si-  
gurno trajati naredna desetljeća.

## Tugom zavijeno Dugo Selo

Prvu veću tragediju rata doživjelo  
je i Dugo Selo. U jednom danu, u ne-  
djelju 12. siječnja 1992. g. poginula su  
trojica naših sugrađana, branitelja  
domovine na novljanskom dijelu ra-  
tišta. Nakon saznanja o tome tuga se  
mogla vidjeti i na licima naših sugra-  
đana, pri njihovim susretima i razgo-  
vorima. A kako i ne bi kada su život

izgubila tri naša mlada sugrađanina.  
Nesreća se dogodila navedenog dana  
u 16 sati. Petorica naših sugrađana,  
vozeći se u Yugu, inače vlasništvo PZ  
Gornja Posavina, na makadamskoj  
cesti u pravcu Rajića, stradali su od  
protutenkovske mine, na koju su na-  
gazili, i koja je imala 7,5 kg eksplozi-  
va. Trojica branitelja su poginuli, a

dvojica braće: Nenad i Predrag Ma-  
tejaš su preživjeli, s time da je Pred-  
rag teško ranjen. Svoje živote na ol-  
tar domovine položili su:

IVAN HORVAT, rođen 27. ožujka  
1958. u Lupoglavu, oženjen, otac dvo-  
je malodobne djece, zaposlen u i-  
vančgradskom komunalnom poduze-  
ću, u Hrvatskoj vojsci bio je od 7. si-  
ječnja 1992. g., na dužnosti vozača.  
Pokopan je uz posebnu počast na  
mjesnom groblju u Lupoglavu.

FILIP MARUŠIĆ, rođen 6. siječnja  
1963. g. u Derventi, a nastanjen u Na-  
rt Jalševcu, po zanimanju bravar,  
oženjen, otac jednog djeteta. U  
Hrvatskoj vojsci bio je od 15. prosin-  
ca 1991. g., kao zapovjednik voda u  
53. bataljuni, u činu poručnika. Po-  
kopan je uz posebnu počast na mjes-  
nom groblju u Nart Jalševcu.

VLATKO MARGETIĆ, rođen 16.  
ožujka 1971. g., u Zagrebu, nastanjen  
u Brckovljanima, bio zaposlen u Foto  
Zagreb. U Hrvatskoj vojsci bio je od  
18. kolovoza 1991. g., kao pričuvni de-  
setar, obavljajući u drugoj četi zadatak  
radiotelefonista. Pokopan je uz  
posebnu počast na zagrebačkom  
groblju Miroševac.

Svečani ispraćaj njihovih po-  
smrtnih ostataka upriličen je 15. si-  
ječnja 1991. g. sa Novog groblja u Du-  
gom Selu. Na ispraćaju, koji će se  
pamtiti po iskazanoj dubokoj tuzi i  
boli, okupilo se blizu tisuću Dugose-  
laca. Vjerski obred vodio je dugosel-  
ski župnik Ivica Lovretić, a pozdravnim  
govorima su se nazadočnima obr-  
atili Nikola Tominac, zapovjednik  
brigade u sastavu koje su naši sugra-  
đani položili svoje živote na oltar do-  
movine te Borislav Zorić, dugoselski  
zastupnik u Saboru Republike Hrvat-  
ske. Prilikom samog ispraćaja i na  
ukopima bio je veliki broj naših sug-  
rađana, koji su trenutno u funkciji  
obrane domovine.



Ivan Horvatić



Filip Marušić



Vlatko Margetić



Svečani ispraćaj sa dugoselskog Novog groblja

## 2 Dugoselska kronika



Piše: prof.  
Ivan Pandžić

# Tako je velika ta naša mala Hrvatska

Svijet se ujedinjuje a Jugoslavija se raspada. Pišu se povelje po kojima su  
duhovna dobra zajednička svojina cijeloga čovječanstva. U bivšoj jugoslaven-  
skoj zajednici netko je krivo postavio temeljne premise i iz njih izvukao takve  
zaključke. Tako Povelja P.E.N-a (međunarodno udruženje književnika sa sje-  
dištem u Londonu. Osnovano 1921, a u Zagrebu početkom 1927. i znači: pjes-  
nici, esejisti i novelisti) u četiri članka sažimlje svoja temeljna načela: »U svim  
okolnostima, osobito u ratno doba, umjetnička djela, koja su baština cijeloga  
čovječanstva, moraju biti izvan nacionalnih ili političkih strasti.« Članovi PE-  
N-a se obvezuju »da će učiniti sve što mogu da rasprše rasnu, klasnu ili naci-  
onalnu mržnju te podrže ideal jednoga čovječanstva što živi u miru i jedi-  
nstvenu svijetu.« Posljednji članak posebice poziva svoje članove na oporbu  
svakomu gušenju slobode, slobodnu kritiku vlada, uprava i ustanova, a pose-  
bice su dužni suprotstaviti se opacinama slobodnog tiska što objavljuje laži,  
hotimične krivotvorine te iskrivljavanje činjenica, bilo u političke, bilo u osob-  
ne svrhe. Možda se u lažima i podvalama i krije rasap bivše Jugoslavije. A  
Hrvatska je jedna i jedinstvena!

Tu istinu najbolje potvrđuje hrvatska narodna himna LIJEPA NAŠA DOMO-  
VINA, koja upravo sada slavi stotu obljetnicu svojega proglašenja. Njezin au-  
tor A. Mihanović podrijetlom je Dalmatinac a himnu je napisao u »najljepšem  
predjelu svijeta«, u Hrvatskom zagorju. Najveći hrvatski vladar kralj Tomislav,  
kruni se u Duvnu, danas Tomislavgradu. Bl. Augustin Kazotić rođen je u Trogi-  
ru a bio je zagrebački biskup. Barun Josip Jelačić pri ustoličenju za hrvatsko-  
ga bana izgovara prisegu: »Ja, Josip Jelačić, ban kraljevinu Dalmacije, Hrvat-  
ske i Slavonije, prisizem na živoga Boga, Blaženu Djevicu Bogorodicu Mariju...  
da ću ustati protiv svakom nasilju, nepravdi i uvredi, i protiv svakom neprijate-  
lju...« Pjesme u slavu Jelačića potom su pjevali pjesnici diljem Hrvatske, pose-  
bice s hrvatskoga juga. Kada su na prevaru pogubljeni najslavniji hrvatski ple-  
mići, P. Zrinski i F. K. Frankopan, odama njima u slavu oglasili su se pjesnici  
od Čakovca do Dubrovnika. U njihovu pjevu, rimi i ritmu, odjekuje Gunduliće-  
vo osjećanje tla. Sloboda je onaj višnji dar u kojemu su sva ostala Bozja bla-  
ga.

Možda najveći hrvatski pjesnik Silvije Strahimir Kranjčević cijeli svoj vijek  
živi u Bosni, a za boravka u Livnu 1893. piše poemu MOJSIJE koja počinje ve-  
lebnim stihom:

Izvedi narod moj, o Gospode,  
Izvedi ga iz ropstva zlopatna...

Pjesnici Marulić, Gundulić, Mihanović, Mažuranić, Matoš, Ujević, potom  
prozaici Senoa, Kumičić, Kovačić, Budak, Šegedin, pa političari Starčević,  
Kvaternik, Supilo misle nacionalnu cjelinu kao »život od komada«. A »inoze-  
mac« Bogdan Radica u hrvatsku kulturu unosi pojam THALATHOKRACIJA —  
vladavina mora. Nad tom gipkom i nestalnom površinom izvit će se vazda čis-  
ta Maris Stella — Zvijezda Mora, a to je Marija. Hrvatski himnik A. Mihanović  
pozvavši rijeke Savu, Dravu i Dunav da svijetom pronose ljepotu hrvatske Do-  
movine, izrijeком veli:  
Sinje more, svijetu reci  
Da svoj narod Hrvat ljubi!

Dokle? Do kraja ljudskog i svemirskog vremena. Nakon naše »privreme-  
nosti« otpočinje vječna i vrhunska ljepota: Blažena Djevicu. Ona je otpočetak  
»Kraljica Hrvata«. Njezinim svetištima i prošteništima prožeta je cijela Domo-  
vina Hrvatska. Marija Bistrica, Gospa Sinjska i Marija Trsatska isto su ime ko-  
jemu se s pouzdanjem obraćaju Hrvati. U istom ozračju događa se i Medugor-  
je, jer je duhovnost ljepota bez granica.

I nije Hrvatsku bezrazložno među prvima priznao otac duhovnosti papa  
Ivan Pavao II. Tako Sveta Stolica ponovno potvrđuje da smo predzice vjere i  
uljudbe europske povijesnosti.

Neprijatelj je uništio naša materijalna i kulturna dobra, ali je zato uvećao  
našu vjeru i duhovnost. Njihovom mržnjom mi smo postali najveća moralna si-  
la na svijetu. Svojom nepovijesnošću oni su ukazali na našu povijesnost. Svo-  
jom kvantitetom potvrdili su našu kvalitetu.

Bože, kako je velika ta naša mala Hrvatska!  
Pa neka živi vječno!!!

U SPOMEN

### ANTE SALAPIĆ



Rođen je bio 13. lipnja 1970. g. u Livnu, nastanjen i ži-  
vu u Dugom Selu. Poginuo je 31. 12. 91. u Glinskim po-  
ljanama od tenkovske granate. Došao je u ZNG 1. ko-  
lovoza 1991. g., kao jedan od onih koji su puni entuzi-  
jazma stigli u ovaj rat za slobodu, njemu osobno nije  
bilo ni do kakvih interesa. On je dovoljno imao i dovol-  
jno prošao, nije došao u ZNG kao avanturista, niti kao  
onaj koji od toga živi, jednostavno je stigao zbog svojih ideala. Ti ideali su ga  
držali i do kraja i zbog njih je i život dao. U svojih 5 mjj. pripadnosti gardi i 5  
mj. ratovanja po frontovima Banije nagledao se dovoljno krvi, smrti i uzasa, ali  
nikada nije niti pomišljao da odustane ili da se povuče, da napusti put kojim je  
pošao. Bio je od onih koji vrlo brzo dolaze do izražaja zbog svoje nemirne i  
vesele naravi. Bio je od onih koji nikada ne ostaju bez ideje ili rješenja, bez iz-  
laza ili optimizma, i u najtežim situacijama. Smijao se i šalio uvijek kao da se  
on ne nalazi u opasnosti, uvijek je nadilazio sve probleme i opasnosti. Ante  
Salapić bio je čovjek koji se dugo pamti i ostaje u sjećanju. Bila nam je čast  
živjeti i boriti se s njim i ostat će nam u vječnom sjećanju.

Druga brigada  
Zbora narodne garde

U SPOMEN

### ANTUNU DODIGU

Shrvan opakom bolešću u Zagrebu je početkom go-  
dine u 62. godini života preminuo Antun Dodig. On je  
puna tri desetljeća radio u Dugom Selu, najprije kao  
obrtnik, a u novije vrijeme kao vlasnik manjeg poduze-  
ća »Filterkom«. Cijelo to vrijeme bavio se pretežitim  
dijelom proizvodnjom pročišćavača za zrak, ulje i plin. Gotovo nije bilo značajni-  
jeg poduzeća u Hrvatskoj i bivšoj Jugoslaviji koje nije koristilo njegove proiz-  
vode. U dugoselskim okvirima on je uvijek slovio kao vrijedan, sposoban, čas-  
tan i uspješan zanatlija. Zbog toga ga je nakon provedenih demokratskih iz-  
bora Skupština općine Dugo Selo imenovala i članom svog Izvršnog vijeća.  
Njegovom smrću Dugo Selo je izgubilo uspješnog i časnog zanatliju a Izvršno  
vijeće SO jednog svog vrijednog i korisnog člana.



## Posjeta Ivica Gažija

U ponedjeljak 13. siječnja 1992. g. u Dugom Selu je boravio Ivica Gaži, zastupnik u Saboru i predsjednik Hrvatske gospodarske komore. Tema razgovora bila je gospodarsko stanje u općini, s kojim se, ukupno uzevši, dugoselsko područje ne može hvaliti. Osnovno pitanje bijaše kako se gospodarski ponašati u našim sadašnjim ratnim uvjetima, u kojima nije moguće u potpunosti ostvariti opredjeljenje za tržište, jer to tržište u sadašnjim uvjetima ni ne može normalno funkcionirati. Gospodin Gaži je posjetio i dva dugoselska kolektiva: Tvornicu posuda Gorica i DP Božjakovina te razgovarao s direktorima tih poduzeća. U razgovorima su sudjelovali i predsjednik SO te dio članova izvršnog vijeća SO.

## I Srbi u našim jedinicama

Sa dugoselskog područja u obrani domovine, sa oružjem u ruci, sudjeluje danas preko tisuću branitelja. Pokušali smo prikupiti podatke o tome koliko je među njima građana srpske nacionalnosti. Precizan podatak nismo mogli pribaviti, jer se posebna evidencija takve vrste nigdje ne vodi. No prema procjenama zapovjednika, s kojima smo razgovarali, ima ih više od desetak. Valja reći da među njima ima i onih kojima su povjerene značajne specijalističke dužnosti.

## Krunice za branitelje

Dugoselska brigada branitelja na novljanskom ratištu dobila je poklon koji je mnoge razveselio. Njima je podijeljeno 250 posebno blagoslovljenih krunica. Krunice su osobni dar Dugoselcima pomoćnog biskupa zagrebačkoga JURJA JEZERINCA. Krunice rado vjese oko vrata mnogi, bez obzira na svoj odnos i prema vjeri i prema Bogu, zbog čega je broj darovanih krunica utajio potrebu tek manjeg dijela naših branitelja.

## Dugoselac za Hrvatsku

Mnogi Dugoselci znaju osobno ili su samo čuli za Mihajla Kokota, našeg sugrađana, i posebno uspješnog poslovno čovjeka u Belgiji. Kao i mnogi Hrvati diljem svijeta i on je smatrao svojom obvezom da pomogne slobodi i međunarodnoj afirmaciji svoje domovine. Mihajlo je, između ostaloga, pripadao grupi Hrvata koji su pomogli i omogućili tiskanje hrvatskog novca u Švedskoj. Isto tako, u Brislu, u prostoru koji je njegovo vlasništvo, nalazi se i Ured Republike Hrvatske za Belgiju, kojega predvodi osobno grof Vranican-Dobrić.

## Škola prokišnjava

Ako krov škole prokišnjava onda time započinje o toj školi i tužna priča. U dugoselskoj osnovnoj školi posebno prokišnjavaju neke učionice i dio dvorane za tjelovježbu. Zbog prokišnjavanja već podulje se ne koristi kabinet za fiziku. Prisiljen okolnostima fond za obrazovanje je dao novac za izradu krovne konstrukcije, koja bi otklonila mogućnost budućih prokišnjavanja postojećeg ravnog krova te škole. Odlučeno je da se to učini limenim tzv. bemo-sistemom. Posao i materijal su plaćeni poduzetniku koji je to trebao već obaviti. No u sve to skupa upetljao se rat pa se iz Srbije nije mogao više dobiti plaćeni lim. Škola očekuje da će to srediti onaj koji je naručio i lim i kojemu je dat novac za njega. Vidjeti ćemo kako će na kraju biti s ekonomijom toga posla, no ne znamo kako će još dugoselci prokišnjavati u učionice.

# ČASNU DUŽNOST OBAVLJAMO

Razgovor s Nikolom Tomincem, zapovjednikom najveće dugoselske jedinice Hrvatske vojske

Za »Dugoselsku kroniku« vodili smo razgovor s NIKOLOM TOMINCEM, čovjekom čije je ime trenutno najspominjanije kako u Dugom Selu, tako i među većinom boraca na frontu. Ta, nazovimo je popularnost – iako ona to i nije u klasičnom smislu, proizlazi iz časnosti, ali i odgovorne visoke dužnosti zapovjednika 53. samostalnog bataljuna Hrvatske vojske, koju u cijelosti popunjavaju naši sugrađani, a koju on obnaša.

Iako Vas većina Dugoselaca dobro poznaje, recite na početku ipak nekoliko riječi o sebi?

Imam 38 godina i rođen sam u jednom malom ličkom mjestu pokraj Brinja, u kome je rođen i Stipe Mesić, odnosno odakle potiče njegova familija. Do sada sam radio u SO Dugo Selo na mjestu inspektora i jedno vrijeme u MZ Dugo Selo kao tajnik. Član sam dugoselskih sportskih klubova u kojima sam najprije sudjelovao kao sportaš, a zatim kao trener i sportski funkcionar. Inače obavljam dosta raznih funkcija vezanih za sport i rekreaciju. Voditelj sam sportske rekreacije u Dugom Selu i član Općinskog saveza za sportsku rekreaciju.

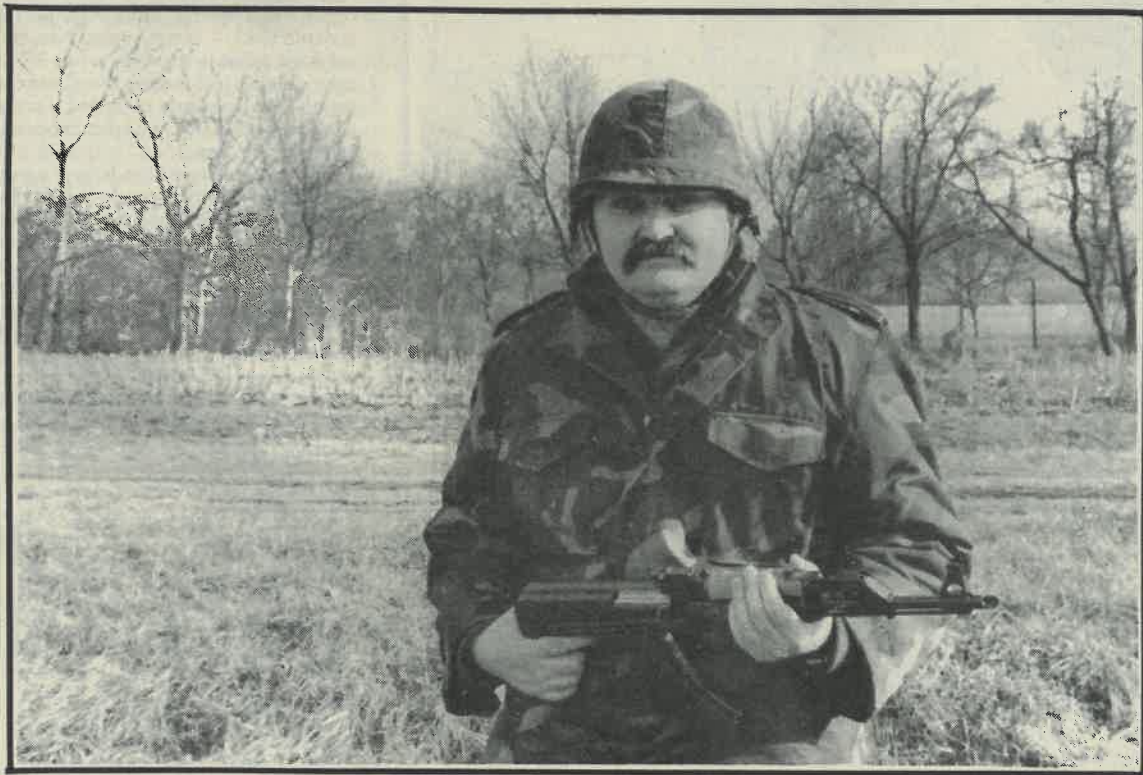
Vi ste zapovjednik jedne jedinice Hrvatske vojske, koja je trenutno na prvim linijama borbe za Hrvatsku, a upravo u toj jedinici je i većina Dugoselaca koji se nalaze na frontu. Što nam možete reći o vašoj jedinici?

Naša jedinica formirana je krajem kolovoza prošle godine, neposredno nakon izbijanja veće krize u Republici Hrvatskoj i odmah je uključena u obrambene pripreme. Prve aktivnosti bile su vezane za blokadu vojarne u Dugom Selu, kada je trebalo u veoma kratkom roku stvoriti iz ničega sposobne jedinice, koje će izvršiti zadatak dat od Vrhovništva. Zadatak je bio veoma osjetljiv jer su te aktivnosti mogle prouzročiti i razno-rasne provokacije, kojima bi na nas i na cijelu našu općinu bila bačena određena ljava. Stalnim radom i prisutnošću u jedinici uspjeli smo bez ijednog incidenta časno izvršiti ovu aktivnost do sredine prosinca prošle godine. Nakon toga krenuli smo na novi zadatak, na novljansko ratište, jedno od najtežih ratišta u Republici Hrvatskoj.

Recite nam kako ste Vi osobno, ali i Vaši suborci, primili naredbu o odlasku na front, budući da je blokada vojarne koliko god bila potencijalno opasna, ipak bila nešto što se je događalo kod kuće?

Tokom blokade vojarne u Dugom Selu većina je naših vojaka smatrala da to nisu zadaci za jedinicu kao što je naš bataljun, već za neke manje važne jedinice kao što je TO. Ja sam smatrao da je svaki zadatak koji pred nas stavi Vrhovništvo častan i da ga treba obaviti onako kako se to od nas i traži. Međutim, razvojem borbi u Zapadnoj Slavoniji, neposredno prije ofanzivnih akcija Hrvatske vojske, naša jedinica je uključena u novljanski front i dobila je dosta težak zadatak koji je do sada izvršen kvalitetno, što samo govori o stupnju obučenosti i stručnosti naših časnika i vojnika.

Dolaskom na novljansko ratište, kao jedna od normalnih pojava, pojavio se i strah, ali i jedna dosta neugodna činjenica, na sreću, izražena u dosta malom broju, a to je da su pojedinci na sve moguće načine nastojali izbjeći ovu časnu dužnost u stvaranju suverene Republike Hrvatske. Bilo je zbog toga nezadovoljstva i ljutnje kod jednog dije-



Nikola Tominc

la naših ljudi, međutim, nitko nije uvjetovao da ukoliko ne ide netko drugi, da ne ide ni on.

Svim tim ljudima, koji su se neopravdano izvukli, a među njih ne ubrajam one koji su za to imali opravdanih razloga, presudit će javnost i njihova vlastita savjest, a posebno ne znam kako će odgovoriti na pitanje vlastite djece, kada ih budu pitala šta su oni radili dok su se drugi borili i ginuli za Hrvatsku.

Drugih problema nije bilo. Naši su dečki otišli na frontu sa pjesmom i puni optimizma kako to i dolikuje mladosti punoj vjere u pobjedu i ljepše sutra svih građana Republike Hrvatske.

Još jedno pitanje o odlasku, odnosno o dolasku na novljansko ratište. Naime, čuli smo da je četnički radio »Petrova goranajavo vaš dolazak. Da li je to tačno?

Uz ovo je vezana jedna malo komična situacija. Na dan dolaska naši dečki su tražili prijem raznih stanica na novljanskom području pa su između ostalog naišli i na »Petrovu goru«, a oni su u vijestima, negdje oko jedan sat, objavili slijedeću vijest: »Danas je na novljansko ratište, nakon šezdesetodnevnih priprema, stigao bataljon ustaških diverzantata iz Dugog Sela.« Nakon toga jedan naš vojak, inače uvijek sklon vicevima, dođe do mene i kaže mi: »Gospodine zapovjedniče, ja sam uvijek smatrao da ste Vi komunjar, a kad tamo ovi Vas proglašavaju ustašom. Ne znam kome da vjerujem?« Ja sam se samo nasmijao. Tog dana to je bio vic našeg bataljuna.

Možda ovo pitanje pomalo zadirite i u domenu vojne tajne, ali ipak recite mi nekoliko riječi o opremljenosti vaše jedinice?

Naša jedinica je u veoma kratkom roku uspjela pribaviti jedan značajan fond vojne opreme, oružja, a posebice streljiva. U ovom trenutku u stanju smo izvršiti sve zadatke, kao što i dolikuje pripadnicima Hrvatske vojske.

Da li nam možete reći nešto i o moralu i spremnosti za borbu u vašoj jedinici?

Moral u jedinici je na jednom veoma zavidnom nivou, što dovoljno govori i o kvaliteti tih ljudi. Mi nismo imali nikakvih dezertiranja, međusobnih nesuglasica među ljudima ili sličnih stvari.

Znamo da je upravo na području na kome se trenutno nalazi ta jedinica nedavno bilo znatnijih uspjeha Hrvatske vojske. Da li ste i vi sudjelovali u tim akcijama?

Uspjehe naše jedinice upravo i treba gledati u sklopu uspjeha Hrvatske vojske na cjelokupnom zahvatu novljanskog ratišta. Jer radi se o frontu i uspjeh cjeline je moguć jedino uz maksimalno zalaganje svih koji u toj cjelini sudjeluju. O detaljima ne bih želio govoriti, jer to je još uvijek vojna tajna, ali zapadno-slavonsko ratište je pokazalo koliko jaka je Hrvatska vojska, upravo na tom zahvatu.

Rat je, nažalost, mač sa dvije oštrice. Osim uspjeha, neizbježni su i gubici. Na teorijskoj razini i dok se to događa drugome, sve nam je to nekako shvatljivo. Međutim, tek kad se to dogodi i vama shvaćate što to znači. Recite nam nekoliko riječi o tome.

Ništa nije toliko teško kao kad shvatite da ste izgubili suborca, prijatelja, čovjeka koji je zajedno sa vama krenuo nasmijana lica. Naravno je to teško za zapovjednika, jer od dolaska u jedinicu gledate razvoj svakog čovjeka, kao otac svog sina.

Bio sam neobično ponosan na te svoje mladiće kada su odlazili na ratište sa radošću, ali sam isto tako i beskrajno nesretan kada se nekome od njih nešto desi. U toj sam mladosti gledao svoga sina jedinca i mislim da je za svakog časnika Hrvatske vojske najteže saznanje da je netko od njegovih ljudi stradao.

Mi smo, nažalost, imali tri slučaja pogibije i dva ranjavanja. Sve se to dogodilo na zadatku, gdje su naši ljudi u jednom zanosu da te zadatke što bolje izvrše, nažalost, izgubili živote, ili su ranjeni.

Znamo da bez dobre pozadine nema ni uspjeha na frontu. Recite nam da li je u sklopu te pozadine bilo pomoći i od strane građana Dugog Sela i radnih organizacija?

Bilo je zaista dosta pomoći mnogih građana, radnih organizacija i društveno-političke zajednice. Posebno bih pohvalio Hrvatski pozadinski front, Društvo žena Dugo Selo, MZ Dugo Selo, PPK Zagreb, Voćarsko-vinogradarsku stanicu Zagreb, Tvornicu ulja, Udruženje obrtnika Dugo Selo, KRAŠ, Tvornicu

duhana Zagreb, Croatiu i još mnoge druge koji neka mi oproste što ih sada neću navesti poimence.

Treba navesti i brojne naše obrtnike koji su individualno pružili zaista veliku pomoć. Bez njihove pomoći ne bismo mogli u potpunosti opskrbiti našu jedinicu, jer se radi o velikom broju ljudi, te bez ove pomoći bilo bi nam uistinu mnogo teže, a naročito prilikom formiranja jedinice. Sada je, međutim, situacija mnogo bolja i iz vojnih izvora dobivamo sve potrebno u zadovoljavajućim količinama.

Kako ste doživjeli međunarodno priznavanje Republike Hrvatske?

Nažalost, u tom trenutku imali smo oproštaj od trojice naših vojnika, i to nam je pomutilo sveukupnu radost. Novljansko ratište je toga dana bilo neobično živo. Bez obzira na zabrane, naši vojnici nisu mogli odoljeti da ispale rafal u čast priznanja.

Možete li nam reći kakvi su kontakti sa općinskim vlastima u Dugom Selu?

S općinskim vlastima u Dugom Selu postoje stalni kontakti i znatna je pomoć od strane općine. U toku su dogovori da to bude i još bolje. Inače na ratištu, dosta česti gosti su i nosioci vlasti naše općine. Njihov dolazak naši borci u pravilu izuzetno dobro primaju, te predstavljaju za njih i određeno priznanje.

Recite nam na kraju, sada u trenucima kada se očekuje dolazak plavih kaciga i potpuni prekid sukoba, kako Vi procjenjujete situaciju?

Kao građanin Republike Hrvatske protivnik sam bilo kakvog rata i ratnih stradanja. Nažalost kao čovjek doživio sam ta stradanja i vidio sve strahote koje rat donosi, i jednostavno se slažem sa stavom većine naših građana da taj rat treba što prije završiti. Moramo biti svjesni situacije da će biti jako teško nakon rata stvoriti novu državu, novu privredu, jer rat je prouzročio mnogo problema, prvenstveno vezanih za izbjeglice, za porušene brojne domove, industrijska postrojenja i sl.

Međutim, u ovom trenutku najbitnije je da rat prestane i ja osobno mislim da će »plave kacige« biti dovoljan garant tome miru.

Razgovarao: NENAD HALEUŠ-MALI



Učenici dugoselske škole pored svojih darova za branitelje domovine

**Za branitelje zajedno odrasli i djeca**

## HRVATSKA POZADINSKA FRONTA

HRVATSKA POZADINSKA FRONTA je vanpolitičko udruženje koje se bavi organiziranjem humanitarnih akcija prikupljanja priloga u stvarima i novcu, namijenjenih isključivo Hrvatskoj vojsci, postradalima i ugroženima, te njihovom dopremom na mjesta gdje je ta pomoć najpotrebija. Fronta ima sjedište u Zagrebu, Kraljevac 11, ali s mogućnošću osnivanja podružnica na razini mjesnih zajednica na području cijele Hrvatske.

Osnivačka Skupština HPF-a podružnice Dugo Selo, održana je 10. siječnja 1992. g. Tada su izabrani članovi Kolegijalnog izvršnog organa i donesen Statut podružnice. Uspisana u registar udruženja HPF podružnica Dugo Selo počinje djelovati sa sjedištem i sabirnim mjestima u Dugom Selu, Pavliceva 1, tel. 750-920. Svrha i ciljevi HPF-a su prikupljanje tople odjeće, hrane, higijenskog pribora, novčanih sredstava i drugih potreb-

nih dobara, te njihova raspodjela i prijevoz na prve linije fronte.

I prije osnivačke skupštine podružnice, članice HPF iz Dugog Sela organizirale su nekoliko uspješnih akcija prikupljanja priloga na području naše općine. U pružanju pomoći naročito su se istakli: OŠ Dugo Selo, OŠ Božjakovina, Dječji vrtić Dugo Selo, Veletržnica - hladnjača Zagreb, Tvornica duhana Zagreb, Pržionica kave »Prodex«, Ljekarna Zagreb - PJ Dugo Selo, vlasnici privatnih duždužeca i trgovina, obrtnici svih profila, te mnogi građani Dugog Sela, kojima se toplo zahvaljujemo u ime hrvatskih branitelja. Ništa manji doprinos nisu bili ispećeni kolači povodom Božićnih blagdana, ispletene kape i čarape, te dirljivi dječji crteži i poruke, za što su se pobrinule brižne djevojke, žene i majke iz Dugog Sela.

Uz veliku podršku i pomoć Kriznog štaba Zagreb i ZNG Dugo Selo, svi sa-

kupljeni prilozi dostavljani su na prve linije fronte u Novskoj, Gospiću, Pitarovini, Osijeku i Novoj Gradišci. Članice HPF iz Dugog Sela tom su prilikom i same posjetile Gospić i Pitarovinu, neposredno predavši poklon pakete hrvatskim vojnicima.

Važno je napomenuti da na području naše općine postoje i djeluju organizacije koje imaju slične ciljeve, pa je suradnja s njima i poželjna i potrebna. Jer, rat nas je sve zatekao svom žestinom: ginu nam djeca i muževi, a hrabri ljudi bore se u teškim uvjetima protiv nadmoćnog neprijatelja.

HRVATSKA POZADINSKA FRONTA vas poziva da svojim priložima u stvarima i novcu pomognete u obrani naše domovine.

»HPF« ovim putem zahvaljuje građanima naše općine na dobrovoljnim priložima, a takvih je preko 250.

ŽELJKA LISAC

**HRVATSKA POZADINSKA FRONTA** izražava saučešće roditeljima, rodbini i prijateljima poginulih boraca općine Dugo Selo.

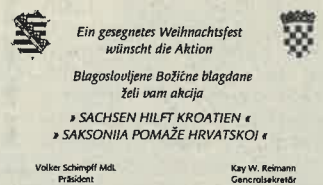
Svim braniteljima i građanima naše domovine čestitamo međunarodno priznanje nezavisne i suverene Republike Hrvatske HRVATSKA POZADINSKA FRONTA



Predsjednik općinskog Izvršnog vijeća s gostima iz Saksonije

### Posjeta iz Dresdena

U Hrvatsku pristižu brojni pojedinci i brojne organizacije koje se zanimaju za stanje i stradanja Hrvatske, dopremajući u pravilu i svoju pomoć. I mi u Dugom Selu možemo zabilježiti takve posjete. U pokrajini Saksoniji (jugozapad nekadašnje Istočne Njemačke), čiji je glavni grad Dresden, i koja broji oko dva milijuna stanovnika, također je organizirana pomoć Hrvatskoj. Na najvišoj razini te razvijene njemačke pokrajine ustrojena je posebna grupa za pomoć Hrvatskoj. Njen predsjednik je Volker Schimpff, zastupnik u saksonsom Parlamentu, i član vladajuće stranke CDU, koji je i osobno 26. prosinca posjetio Dugo Selo, dopremivši poklone za naše prognane. Nekima su ih on i njegovi suradnici i podijelili. Ista ta delegacija primljena je i u Sa-



Ein geeignetes Weihnachtsfest wünscht die Aktion  
Blagoslovljene Božićne blagdane želi vam akcija  
»SACHSEN HILFT KROATIEN«  
»SAKSONIJA POMAŽE HRVATSKOJ«

Volker Schimpff MdB, Präsident  
Kay W. Reinmann Generalsekretär

Bože čuvaj Hrvatsku!

Karta očitovanja uspostavljene veze i pomoći  
boru Republike Hrvatske te bila gost i na posljednjoj prošlogodišnjoj sjednici Sabora.

### Čiste čarape i stare bedastoće

Od kada je Hrvatska napadnuta, a Dugoselci kao branitelji upućeni na bojišta djeluje i pozadinski front u Dugom Selu. Dobre i vrijedne stare društvene organizacije i pojedinci su sakupljenu toplu odjeću brzo poslali na front, da našim braniteljima bude na bojištu toplije i podnošljivije. Društvo žena Dugo Selo prednjači u akcijama kao vodeći dugoselski nevojni organizator pomoći našim borcima. Većina naših građana, bez obzira na vjeru, spol i druge razlike; zgranuti nepotrebnim strašnim i beskrajno surovim ratom, očitovala je na iskren i predan način svoje rodoljublje te se odazvala pozivima za pomoć.

U sadašnjoj situaciji, kada nam je zajednički cilj osloboditi Hrvatsku i učiniti je zemljom mira i blagostanja sasvim je krivo, nepromišljeno i neučinkovito baviti se procjenama i ocjenama da li je neka djelujuća organizacija stara ili nova, od nekada ili od sada, jer je jedino bitno koliko tko pomaže ostvarenju tog našeg osnovnog i zajedničkog cilja. A sve one koji nesebično djeluju u tom pravcu treba samo podržati i poticati. Bojište i borci su nam od prvotredne važnosti pa pozadina radi za njih kao za sebe same. Normalno je da se to događa spontano, i rado bih, da nepromišljene riječi nekog čovjeka od položaja, u ovoj našoj maloj građanskoj sredini, ne lome volju ljudima od akcije, jer to ide na štetu Hrvatske. Cijeniti je lojalne i vrijedne građane koji samo žele slobodno raditi i misliti i u ljubavi živjeti sa svojom okolinom. Stranka ili vlast, koja nam to omogućuje je naša vlast. Želim da iz ovog rata iscvjeta velika, široka i vedra hrvatska duša; da nam branitelji dobiju dovoljno čistih, toplih čarapa i da bude što manje starih bedastoća.

MARIJA HARCET

Općinska organizacija Crvenog križa

## Pomoć utemeljena povjerenjem

Hrvatska katolička misija iz Berna poklonila je i dopremila u Općinsku organizaciju Crvenog križa Dugo Selo 24. 12. 1991. godine 400 paketa namijenjenih djeci - prognanicima kao dar za blagdane i novu godinu. Svakog malšana paket je dočekao, a one koji nisu još došli u OOCK Dugo Selo ističe. Zahvaljujući Austrijskom Crvenom križu, a posredstvom Hrvatskog Crvenog križa dobivena je pomoć u prehranbenim artiklima, koja se također dijeli prognanicima i izbjeglih osobama. Općinska organizacija Crvenog križa Dugo Selo izradit će i priznanje u znak zahvale za ugledne darovatelje.

Uz naše stanovništvo, koje je u mogućnosti darovati Crvenom križu nisu nas zaboravile niti gospoda Schmitt Đurđica, a niti Srpk Evica i Mihael, a njima se pridružila i gospoda Kralj Milica posredstvom Kolar Ane iz Prevlake. Tako je ljubavljivo gospode Schmitt omogućeno grupi prognanih i izbjeglih u Motelu Ježevo svakodnevno mlijeko, a podijeljeno je i posteljno rublje, koje je darovateljica poklonila. Uz pomoć gospode Srpk E. distribuirana je pomoć roditelja u kuće, a ponekad i uz stari običaj ovog kraja - nešto »djete-tu pod glavu« od same darovateljice. Kralj Milica dopremila je i paket za učenike osnovne škole od Slovenske katoličke misije iz Stuttgarta s ciljem zblizavanja dvaju naroda putem djece, a posredstvom OOCK Dugo Selo. Iskreno hvala svima, koji nisu zaboravili Crveni križ u Dugom Selu. Hvala i onima koji našu pomoć prihvaćaju i razumiju nas i onda kada nemamo mnogo - ali darujemo od srca, što i od srca primamo DRAGICA PJEVAC

## Djelovanje po svjetskim mjerilima

Sredinom siječnja u jednodnevnoj radnoj posjeti Općinskoj organizaciji Crvenog križa Dugo Selo boravila je u pratnji dr Vere Golubović iz Crvenog križa Hrvatske, gospoda MILNE KASANRA - predstavnik Međunarodnog komiteta Crvenog križa iz Geneve (Francuska).

Posjeta je bila vezana uz davanje pomoći, koju Međunarodni komitet Crvenog križa pruža ugroženom stanovništvu Republike Hrvatske, čija je distribucija povjerena Hrvatskom Crvenom križu, odnosno općinskim organizacijama Crvenog križa. Predmet razgovora bile su brojne pojednosti, a poglavito: broj i struktura prebjeglih osoba prijavljenih u OOCK Dugo Selo, dostatnost prispjele pomoći, kriterij i način podjele, vođenje evidencije, primjedbe glede sadržaja porodičnih paketa, daljnje potrebe za pojedinim artiklima, suradnja s ostalim subjektima koji pružaju humanitarnu pomoć i dr.

O prikupljenim saznanjima ugledna gošća upoznat će i Međunarodni komitet Crvenog križa u Ženevi.

Tijekom višesatnog druženja sa dugoselskim aktivistima Crvenog križa ugledna gošća je obišla i jedno od improviziranih skladišta međunarodne humanitarne pomoći, a zadržala se i u kratkom razgovoru s nekoliko prognanika u Andrilovcu, čiji je domaćin jedan od najagilnijih aktivista Slavko Rustambeg.

Značajno je pripomenuti da se gospoda kao izaslanik Međunarodnog Crvenog križa nalazi u Republici Hrvatskoj od rujna prošle godine, da je boravila na svim kriznim žarištima u Republici, uključujući i mjesta najžešćih ratnih sukoba. Evo i njenih dojмова: »Uvjeti na terenu specifični su za svaku regiju, pa čak i općinu, i oni uveliko određuju mogućnosti, sadržaje i obim aktivnosti općinskih or-

ganizacija Crvenog križa, i u tom pogledu prisutna je velika šarolikost glede sadržaja, načina rada i suradnje sa drugim institucijama. Ipak jedan od najkarakterističnijih problema koji je prisutan u svim sredinama je nedostatak potrepstava za djecu (hrana za bebe, higijenski pribor, pelene itd.), pa će taj problem Međunarodni komitet Crvenog križa pokušati riješiti zajednički sa UNICEF-om.

Uz sve ostale probleme vezane uz smještaj i zbrinjavanje velikog broja prebjega, zamijećeno je da se znak Crvenog križa adekvatno ne tretira, odnosno da se zloupotrebljava (npr. pojedinci stavljaju naljepnice sa simbolom Crvenog križa i na vlastite automobile), pa će se u budućnosti Hrvatski Crveni križ uz pomoć šire zajednice morati založiti za edukaciju pučanstva glede osnovnih saznanja o Ženevskim konvencijama te upotrebi i zaštiti simbola Crvenog križa. Naravno, i na vlasti je odgovornost da omogućavanjem potrebnih minimuma za djelovanje pridoneše da organizacije Crvenog križa imaju tretman adekvatan međunarodnim normama, koje se poštuju svugdje u svijetu.

S tim u svezi ocijenjeno je da je OOCK Dugo Selo, kao jedna od organizacija koja djeluje u otežanim uvjetima rada (bez prikladnog vlastitog skladišnog prostora i bez vlastitog prijevoznog sredstva) svoju zadaću u distribuciji međunarodne pomoći izvršila veoma korektno. »Međunarodna humanitarna pomoć i dalje će redovito stizati u Hrvatsku, i u općinu Dugo Selo kako bi se bar djelomično ublažila stradanja ljudi« - završila je svoj komentar gospoda Milna Kasandra.

Predrag Mikulčić

## Društvo žena Dugog Sela Borcima za blagdane

Društvo žena Dugo Selo daje pregled finansijskih sredstava prikupljenih u 1991. godini za kupnju tople odjeće gardistima II brigade ZNG. U mjesnim zajednicama prikupljeno je: Dugo Selo 211.952 dinara (od čega Kopčevac 12.400, Rugvica 37.150, Lukarišće 36.200, Ostrma 31.415, Firma »Croatia-combi« 30.000, Kozinšćak 29.560, Gračec 25.180, Štakorovec 19.350, Oborovo 16.513, Brekovičani 14.200, Ob. Novaki 14.200, Leprovica 13.100, Gornja Greda 13.090, Prikraj 11.200, Donja Greda 4.420, Rugvički Črnci 4.400, Prevlaka 3.800, Prečec 3.450, Andrilovac 3.100, Obedišće 2.430, Kusanovec 2.100, Lupoglav 2.050, Tedrovec 2.050, Donje Dvorišće 1.900 te Ježevo 1.350 dinara. To je ukupno 534.160 dinara. Ovaj iznos utrošen je za nabavu toplog donjeg rublja, pulovera, čarapa i kapa. Druga brigada ZNG zahvaljuje se svim građanima, koji su dali svoj doprinos. Također se zahvaljujemo UTP »Martin Breg« iz Dugog Sela, Trgovačkom poduzeću »Dugo Selo«, PPK Zagreb - Hladnjači Dugo Selo, trgovini »Haleš«, te »Minimarketu« i »Bamexu« iz Pavliceve ulice u Dugom Selu. Nakon osnivanja 53. samostalnog bataljuna ZNG Dugo Selo i Dobrovoljačke 1. Čete Narodne zaštite Dugo Selo djelovanje Društva žena Dugo Selo usmjerilo se njihovim borcima. Za Božić i Novu Godinu borci su imali ugodna iznenađenja na bojištu, u skladu sa dobrim starim običajima. Ni ovog puta nije izostao još po jedan par rezervnih toplih čarapa svakom branitelju, a i pokoji pulover. U priređivanju ovih iznenađenja pomogle su Mjesna zajednica Dugo Selo, Kozinšćak, Prozorje i Leprovica. 53. samostalni bataljun ZNG i dobrovoljačka 1. četa Narodne zaštite Dugo Selo zahvaljuju se svima, koji su svojim priložima i radom pokazali borcima brigu i pozornost.

## Razgovor sa Zdenkom Sokol, direktorom Uprave za katastar

Početkom 1991. godine na području općine svoje nazive dobio je znatan broj neimenovanih ulica, a neke su dobile i svoje nove nazive. Znatan posao u tome, bez obzira na to što je konačnu odluku o nazivima donosila Skupština općine, obavila je općinska Uprava za katastar i geodetske poslove. Zbog toga smo i razgovarali sa Zdenkom Sokol, dipl. ing. geodezije i direktorom te uprave.

**U tri susjedne MZ: Gračecu, Brckovljanima i Hrebincu danas imamo ulicu Stjepana Radića. I ne samo u njima je ulica toga naziva. Sličnih ponavljanja ima još podosta. Da li su ta ponavljanja bila neophodna? Nije li ipak manjkalo maštovitosti pri odabiru tih naziva?**

Imenovanje ulica bilo je potaknuto najviše potrebama koje je pred nas postavio popis stanovništva 1991. godine, a koji se kako znamo ponavlja svakih deset godina (1971, 1981, 1991). Samo imenovanje ulica je zadnja alka u lancu poslova koju je inicirao Zakon o jedinstvenoj evidenciji prostornih jedinica. Postupak imenovanja odredio je Zakon o naseljima, koji u članu 8 kaže po čemu ulice mogu dobiti imena. Imena ulica određuje Skupština općine uz pribavljeno mišljenje mjesne zajednice. Točno je da ima jako puno ponavljanja naziva kao što je npr. Zagrebačka ulica, Savska ulica itd. Ja to ne bih nazvala pomanjkanjem maštovitosti, već prije željom stanovnika tih mjesnih zajednica da time pokažu da ta ulica ide prema Zagrebu, pa i privrženost našem glavnom gradu. Na sastancima na kojima se raspravljalo o prijedlozima mjesnih zajednica prije nego li su oni dostavljeni Skupštini, znalo je biti povezano s time i oštrijih tonova. Zašto jedna mjesna zajednica može imati ulicu Matije Gupca a druga ne? U upozorenje da bi moglo doći do problema u dostavi pošte, odgovore-

no nam je da je to isključeno, jer će u adresi pisati: Gračec — Stjepana Radića 1, Brckovljani — Stjepana Radića 1 itd. Vrijeme će pokazati da li će sve ići jednostavno.

**Bilo je i primjedaba da su neke neugledne uličice dobile nazive naših velikana. Smatrate li to primjerenim?**

Nije dobro, po mom mišljenju, da ulice koje su sada zapuštene, neugledne, nose imena velikana naše povijesti, naročito ako su to sada putevi koji niti nemaju izgleda da se u skoro vrijeme urede na način da dostojno predstavljaju onoga čije ime nose. No, i ovdje, opet ponavljam, da je to vjerovatno želja za poštovanjem tih osoba, a da li se možda radi o nečem drugom, to je teško reći.

**U nekim sredinama je ta promjena naziva ulica stvorila i dosta žuci. Ilustrativan se slučaj dogodio u Rugvici. Molim Vas da nam ga opišete. Kako je on i da li je okončan? Na čijoj ste strani Vi tu osobno?**

Događaji u Rugvici vezani za imenovanje ulica su uzeli neželjeni tok radi nepotpunih dogovora u samoj mjesnoj zajednici. Prva inicijativa mjesne zajednice išla je za tim da ulice dobiju imena prema takozvanim »drugim pojmovima«, a to su prezimena koja se najčešće pojavljuju u pojedinoj ulici i prema kojima su ljudi i do sada prozivali neku ulicu. Izvršno vijeće je tražilo obrazloženje prijedloga i tada dolazi do ponude da sve ulice u Rugvici budu odvojene od 1 do 14 pa dalje, što bi dovelo možda do zabuna. Tada se vraća na snagu prvi prijedlog uz neke dopune, pa dolazi do imenovanja ulica prema prezimenima, izuzev dvije, koje su sada na neki način riješene, ali ne u pravnom smislu nego vezano za želje ljudi. U međuvremenu se dešava ovaj nametnuti rat, pa svi naši dopisi mjesnoj zajednici da dostavi svo-

# NAZIVI ULICA



Novo vrijeme — stari nazivi ulica

je mišljenje o nastalom problemu ostaju bez odgovora. Izvršno vijeće bez toga mišljenja ne može donijeti svoj stav, pa predmet još uvijek nije okončan. Što se mene osobno tiče ja sam samo na strani dogovora, odnosno na strani one odluke koju donose Skupština općine, jer općinski organi, a i ja kao rukovodilac tog organa smo zato ovdje.

**U Dugom Selu takođe predstoji promjena naziva nekih ulica: JNA, Lenjinova i dr. S obzirom da započinje izmjena osobnih**

**dokumenata valjalo bi tu promjenu učiniti što prije. Što Vi osobno mislite kako to najdjelotvornije učiniti?**

U mjesnoj zajednici Dugo Selo imenovano je mnogo novih ulica, a najviše ih je novoimenovanih na sjevernom dijelu, gdje su vinogradi. Postoji inicijativa da sada da se izmjene imena nekih ulica u Dugom Selu. Ova Uprava pripremila je materijale za Izvršno vijeće, ali je Izvršno vijeće zauzelo stav da se ne ide pojedinačno u preimenovanje, već da

## Dio ulica je dobio i nove nazive, a dio ih treba tek dobiti. Nisu li u tom poslu već učinjene greške?

Mjesna zajednica dade kompletan prijedlog. Kako ta mjesna zajednica nema više tajnika dogovori o tome su zapeli. Mislim da bi najbrže riješili to pitanje tako da se osnuje komisija na razini same te Mjesne zajednice, od ljudi koji poznaju povijest Dugog Sela, znaju želju stanovnika pojedinih ulica i koji bi svaki prijedlog mogli obrazložiti. Ovakav način možda ne bi bio najbrži, ali vjerujemo da bi bio najbolji. Drugi način bi mogao biti taj da se ovoj Upravi da ovlaštenje, a time i zadatak da izradi prijedlog preimenovanja koji opet obavezno mora ići, po zakonu, na Mjesnu zajednicu koja o tome treba dati svoje mišljenje.

**Imate li nekih saznanja kako je ta promjena naziva ulica provedena u našim susjednim općinama? Da li tamo ti nazivi u većoj mjeri zrcale samo to područje?**

Problemi koje imamo mi bili su prisutni i drugdje i rješavani su, primjerice u Zagrebu osnivanjem Komisije za imenovanje ulica. Koje područje zrcale imena ovisi o veličini nekog mjesta, jer nije isto imenovati pet, pedeset ili dvijestopedeset ulica, pa veća mjesta sigurno imaju imena ulica vezanih za šire područje Hrvatske. Na kraju želim napomenuti da je ovaj posao preimenovanja jako bitan baš radi promjene osobnih dokumenata, koja već traje, a ova Uprava je ponudila Mjesnoj zajednici Dugo Selo svu pomoć koja joj bude potrebna.

# POLOVICA PROIZVODNJE ZA IZVOZ

## Ugovoreni izvozni plasmani Tvornice posuđa »Gorica« nose bolje zarade zaposlenima. Okončati proces pretvorbe i omogućiti strana ulaganja.

Preživjeti prošlu, po mnogo čemu najtežu godinu za sve zaposlene u »Gorici«, uz minimalna zakonski jamčena primanja, nestašicu sirovina, financijsku krizu i količinski nepovoljenu proizvodnju bilo je vrlo teško. Poduzeće ipak nije otišlo u likvidaciju. Ušlo je u Novu 1992. godinu s novim programima i očekivanjima da će kao jedino poduzeće takve vrste u samostalnoj Hrvatskoj iskoristiti svoju šansu za bolje poslovanje. Razvojne mogućnosti, u kojima ih je lani omeo rat i druge neprilike, sada su ugrađene u ovogodišnje programe, čija će realizacija, procjenjuje direktor ZELMIR KOMES, donijeti »Gorici« bolje dane. No prije svega, neophodno je riješiti se starog tereta u poslovanju, a to su izuzetno visoke kamate na kratkoročne kredite. Ovo poduzeće, naime, nije imalo svojih obrtnih sredstava, već je u poslovanju redovno koristilo spomenute kredite, čije kamate sada dosežu razinu mjesečnih brutto osobnih dohodaka. Stari dugovi prema banci bit će prolongirani, praktički sanirani putem obveznica. Osnovna orijentacija u poslovanju, koja ima podršku Republike, bit će naravno izvoz, kojem je namijenjeno 50% ovogodišnje proizvodnje. Ugovoreno je ili je pred ugovaranjem ukupan izvoz od 2000 tona posuđa u 1992. godini. Domaćem tržištu bit će ponuđeno daljnjih 1500—2000 tona posuđa. Pored toga, »Gorica« kreće u namjensku proizvodnju (koja ima izgleda prijeći i republičke granice), a o kojoj zbog njenih osobitosti nismo mogli saznati više detalja, osim da obećava dobre rezultate.

Ove godine »Gorica« će aktivirati unatrag nekoliko godina ugašen proizvodni program »Končar« koji uklju-

čuje proizvodnju praonika. Većina sirovina i repromaterijala nabavlja se iz uvoza. Uvjeti nabave prošle godine bili su gotovo nemogući, no ovogodišnji će biti nešto povoljniji u pogledu plaćanja. Osim navedenih okosnica proizvodnog programa, direktor Komes najavio je mogućnost realizacije novih proizvoda, budu li to prilike u zemlji dozvoljavale. Još prošle godine saznali su za interes stranog partnera za aluminijsko lijevano posuđe, kao i za njegovu namjeru da investira u izradu alata, no politička situacija poremetila je (odnosno odgodila) ostvarenje tog plana.

Osim za ovu vrstu posuđa postoji interes stranih i domaćih kupaca za emajlirano i teflonsko posuđe sa staklenim poklopcima, koje bi moglo postati novi proizvod u skorašnje vrijeme.

### Veće plaće, nova organizacija

Rukovodstvo poduzeća procjenjuje da bi ostvarenje ovakvog proizvodnog programa, uz pretpostavku sanacije starih dugovanja (uzrokovanih visokim kamatama) omogućilo nakon jednogodišnjih minimalnih zarada, skorašnju isplatu plaća prema Kolektivnom ugovoru (koji propisuje najnižu cijenu rada u iznosu 6.800 dinara). Plaće će se dijeliti prema novom pravilniku, što bi ga Radnički savjet trebao usvojiti koncem siječnja, uz Pravilnik o novoj organizaciji i sistematizaciji.

Niz poslova predstoji i na području pretvorbe društvenog poduzeća, koja je u toku, te zahtjeva usvajanje potrebnih dokumenata, što je predviđeno do kraja veljače. Slijedit će doka-

pitalizacija poduzeća izvana — strana ulaganja na poboljšanje kvalitete proizvoda i odstranjivanje uskih grla u proizvodnji, za što postoji interes stranih ulagača, no realizacija je moguća tek uspostavljanjem potpunog mira u Republici.

### Višak radnika postoji, ali...

Od 960 zaposlenih u poduzeću, oko 20% sada je, prema procjeni rukovodstva, suvišno za ostvarivanje proizvodnje u ovim omjerima. No nitko neće na Zavod za zapošljavanje, ističe direktor poduzeća. Prekobrojni će morati provesti određeno vrijeme na čekanju uz zajamčeni osobni dohodak, a njihov broj utvrđivat će se prema mjesečnom planu proizvodnje. Rad će se odvijati u dvije smjene, no s vremenom je moguća i treća, kada će se naći posla za veći broj radnika. Određeni broj zaposlenih, posebice višak na administrativnim poslovima, koji za razliku od viška proizvodnih radnika neće imati posla niti u uvjetima veće zaposlenosti kapaciteta, čeka prekvalifikacija u proizvodna zanimanja.

Nakon godine dana rukovođenja poduzećem, teške godine koja je zaposlene dovela na rub egzistencije, rukovodstvo najavljuje ostvarivanje unosnijih programa i niz promjena u poduzeću, koje će biti ostvarene tek normalizacijom stanja u zemlji. Već za prve mjesece tekuće godine obećana su bolja primanja, koja će omogućiti čvrsto ugovoreni plasmani posuđa na inozemnom, a potom i domaćem tržištu. Nadajmo se što skorijem ostvarenju zacrtanih planova i prilici da izvještavamo o uspjesima ovog poduzeća.

Nada Kozić

## Prvi sin

Dugoselska obitelj Jadranke i Franje Mrnjeca, iz Mesićeve ulice u Brckovljanima je, 15. siječnja 1992. g. dvostruko slavila. Bila je to, u to smo sigurni, toga dana najsretnija dugoselska obitelj. Toga dana je njihova i

naša domovina Hrvatska doživjela neočekivano veliko i dugo iščekivano međunarodno priznanje, a gospoda Jadranka je rodila i svog prvog sina, teškog 4,385 kg i dugačkog 53 cm. U toj obitelji toga dana radosti nije bilo kraja. A kako i ne bi kada je nakon pet kćeri rođen i prvi sin. Od sada Ivana, Martina, Bernardica, Miriam i Josipa imaju i brata Luku.

## Sindikalna žalopojka

Prošla je još jedna godina. Kakva? Teška, krvava, gladna, neizvjesna, jedna izdržljiva, naročito za radnike DP »GORICA«. Trebalo je živjeti cijelu godinu od zagarantiranog osobnog dohotka.

Prošlu godinu poklonili smo povjerenje novom rukovodstvu, od kojeg smo očekivali izgleda čuda, koje se nije i neće dogoditi. Čudo?! Osim ako se čudom ne naziva osobni dohodak koji ti omogućuje skroman život i barem sit želudac, kojeg mi često nismo imali. Da li nas itko shvaća? Da li se naše rukovodstvo koje nam je cijelu godinu obećavalo bolju sutrašnjicu, bolju proizvodnju, normalan rad, normalnu zaradu ikad upita zar se ne bi za te ljude moglo učiniti nešto. Zar oni već svojom strpljivošću i radom nisu zaslužili bolju brigu o njihovom socijalnom statusu. »Sit gladnom ne vjeruje.« Tu staru poslovicu najbolje smo osjetili mi.

Ako se imalo okrenemo oko sebe, ne vidimo nikakvu promjenu u odnosu na prošlu godinu. Ljudi čijim radom nismo bili zadovoljni ni preprošlu godinu, koje smo željeli smijeniti i dan danas rade na tim ili boljim radnim mjestima.

A mi? Ne samo da nismo dobili zarađeno, već ćemo i mnogi ostati nakon mukotrpnih godina provedenih u ovom poduzeću i izgubljenog zdravlja bez zaposlenja na ulici i bez mogućnosti pronalazanja novog. Zašto se na listama čekanja ne nađu rukovodioci koji su organizatori proizvodnje, a koji su se do sada pokazali nesposobni. Zar su samo radnici krivi za takvu proizvodnju, za takvu organizaciju. Zar samo njih treba kažnjavati, a pravi krivci su pokupili vrhnje. Zar da nas razumiju ljudi koji primaju najmanje 4 puta više od nas? Zar da od njih očekujemo bolju sutrašnjicu? Zar nam nije dosta priča o novim planovima, koji se nikad ne ostvaruju, o vječnom čekanju boljeg mjeseca koji nikad neće doći. Koliko puta smo već bili izigrani? Koliko puta prevareni? Zar ćemo tako i dalje? Možemo li?

Svima nam je vrlo dobro poznat socijalni status nas samih, ali da li to shvaćaju i oni u čijim je rukama najmanje 2.700 života radnika i njihovih obitelji. Da li su oni svjesni da od njihovih poslovnih poteza ovisi sudbina radnika, njihovih plaća, njihov socijalni status, koji ne može biti gori.

Ne znamo da li bi recimo naš direktor s našom zaradom od 46.622 dinara za cijelu godinu (1991), odnosno sa dnevnicom od 127,73 dinara mogao normalno živjeti i biti i dalje normalan čovjek. Upravo navedeni iznos za 1991. godinu primio je svaki radnik »Goričanac«, osim privilegiranih koji plaće primaju temeljem Ugovora.

Na kraju pitamo se u kojem civiliziranom društvu rade i žive radnici »GORICE« kada je poslovodna garnitura u razdoblju od godine dana ostvarivala jedino svoje lične interese, a ne i interese svih zaposlenih.

NAŽALOST POVJERENJE RADNIKA JE I OVAJ PUTA IZIGRANO!

Za Samostalni sindikat radnika u proizvodnji i preradi metala — Podružnica DP »Gorica« Marija Brkić i Slavica Francić



Jugovojska ostavila blatne naslage koje su dugoselski vatrogasci morali isprati



Vojarnu u svoje ruke preuzima Hrvatska vojska



Mnogi dodoše ispratiti neprijateljsku i dočekati našu vojsku



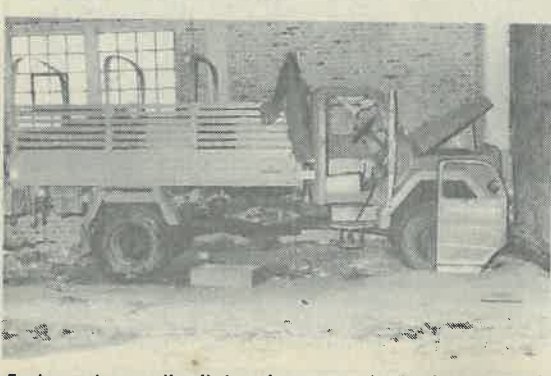
I klinci na samom ulazu u vojarnu pozdraviše Hrvatsku vojsku



Jedno od zdanja, a opet sa gomilom smeća



Zgrada ambulante



Jedan od ostavljenih kamiona s probušenim spremnikom za gorivo



Ostala su samo djelomično uništena

# ZAVUJEN ZBOGOM

Potpuni i konačni odlazak bivše JNA iz Dugog Sela, koji se zbio 23. prosinca 1991. g. bit će trajno ubilježan u dugoselskoj povijesti. Sigurni smo također da će mnogi naši sugrađani trajno pamtili taj datum, mnogi prenoseći to pamćenje i na svoje potomke. Dugo Selo se s tom kasarnom i njenim oficirima i vojnicima razišlo kao s neprijateljskom vojskom koja je našoj domovini nanijela velike štete i donijela veliku nesreću, koja je uništila na tisuće ljudskih života i razorila nam industriju i prometnice, crkve i kulturna zdanja.

Kasarna je zauzimala površinu od 76 hektara južne padine Martin Brega, otprilike četvrtinu sveg martinbregskog područja – i to vjerojatno njegov najljepši dio. Radio se o pitomobrezuljkastom i šumovitom području, okruženom sa više kilometara bodljikavom ogradom.

## Kraj hinjenoj bliskosti

Nakon odlaska vojske razmišljali smo i razgovarali s našim sugrađanima o prethodnim desetljećima sudbina te vojske i Dugog Sela, njegovih građana i općinske vlasti. Opći je dojam da prave i iskrene suradnje nikada nije bilo. Ono što je bitno sadržavao taj suodnos bilo je nepovjerenje. Oficiri, koji su i godinama stanovali i živjeli u Dugom Selu, družeći se u svom zatvorenom krugu, nikada nisu postali dio socijalnog bića ove sredine i nikakvim svojim djelovanjem nisu zadužili ovu sredinu. Kontakt s kasarnom u pravilu se ostvarivao na razini općinske vlasti, no rijetko da je to izlazilo iz okvira hinjene bliskosti.

Kada je riječ o oficirima izuzetak čini nekolicina njih, koji su s Dugim Selom više živjeli i iskrenije ga osjećali. Oni su i znatno prije odlaska jugovojske napustili njene redove. Neki od njih su ušli u redove Hrvatske vojske, a neki nastavili živjeti uredan građanski život. Svi oni koji su napustili redove te vojske prije njenog odlaska iz Dugog Sela, bez obzira na nacionalnost, sasvim slobodno, kao ravnopravni građani mogu i trebaju živjeti u našoj sredini. Istodobno oni, koji su otišli i odlazili s tom i takvom vojskom, s obzirom da imamo nagovještaja da bi se neki željeli vratiti, možemo im samo poručiti neka se ne vraćaju. Predstave o tome kako su bili zaslijepljeni, indoktrinirani i kako se kaju jer su uvidjeli da su pogriješili – dugoselska sredina nije spremna gledati, a još manje im povjerovati.

Iza te vojske u Dugom Selu je ostala samo pustoš. Dugo je Selo njoj bilo neusporedivo bolji domaćin u odnosu na gosta i njegovo ponašanje. Iza vojske ostale su samo zgrade, a u njima samo smeće. Sve što u njima postojalo bijaše naskroz uništeno, potrgano, izgaženo, razlupano, počupano, oštećeno, zaprljano i zadržano. Ako ustvrdimo da se količina raznog smeća i na razne načine uništenih stvari mjeri stotinama kamiona onda to zorno ukazuje na ostavljeno stanje. Ta je vojska, u skladu sa sporazumom nje i Vlade Republike Hrvatske iz Dugog Sela otpremila sve što je mogla – uključujući i TV antene s krovova.

## Jadna vojska nepostojeće države

Vojska je iza sebe ostavila i dvadesetak onespoblijenih tenkova. Njihove topovske cijevi bijahu razorene unutar njih aktiviranim eksplozivom. Na podosta mjesta, usprkos razminiravanju, koje je obavljano prema nalogu promatrača Europske zajednice, zaostale su mine. Neke su u međuvremenu, primjerice na

parkiralištu automobila, aktivirane i otklonjene. Zbog njih nije još ni danas ni sigurno ni dopustivo kretanje izvan tvrdih puteva. U tom krugu uništavano je i pješačko naoružanje, točnije puške, koje su također ostavljene djelomično zakopane i tako povezane s minom, što svakako budi oprez. Tenkovi i oružje, po svemu sudeći, uništeni su na temelju pretpostavke da će ta jugovojska morati otići pod drugim okolnostima. Zbog toga je bilo smiješno promatrati kako je ta vojska odvozila ono što je sama djelomično uništila.

Sama vojska je odlazila u desetak puta, s isto toliko transporta. Za transport su korištena obilno i vozila iz Srbije, civilna s vojnim tablicama. Odlazak te vojske, bez ikakva pretjerivanja, doimao se nekako jadan i kukavički, nekako bijedno i turbno. A vjerojatno je ne baš brojnim našim sugrađanima, koji su promatrali taj odlazak kroz glavu mogla se provući samo misao: »Jadna li si zemljo, bez obzira kakva li si i gdje se nalaziš, koja ima vojsku takva izgledaš.

Glavno komandujući te kasarne, u vrijeme kada su činjena sva ta razaranja i uništavanja dobara, plaćenih i od rada ruku Dugoselaca, bili su Stojmen Stoimenov, Petar Žigic i zadnjih nekoliko dana Ratimir Tomić. Njihove činove ne spominjemo, jer su oni vjerojatno, u međuvremenu, kako se to sada brzo u toj vojsci napreduje, dobili i više činove.

Bilježimo i jedan mali događaj koji oslikava čast te vojske, a kojemu je pisac ovih redaka bio nazočan: Europski promatrači imaju zadatak da kontroliraju odlazak borbenih sredstava i njihovu kasniju neborbenu upotrebu. Zbog toga oni evidentiraju njihove brojeve otisnute u metalu. Promatračima je dat popis. Kada su ga htjeli prekontrolirati vidjeli su da su svi brojevi premazani bojom. Nastala je nervoza, jer su motori već bili upaljeni za polazak. Promatrači su tražili skidanje boje. Nakon što je boja skinuta postalo je očigledno da je ta vojska htjela podvaliti neke druge brojeve. Potom su promatrači načinili novi popis s točnim brojevima borbenih vozila.

## Nova stranica dugoselske povijesti

Odmah po odlasku Jugovojske kasarna je postala vojarna Hrvatske vojske. Svečanošću podizanja hrvatskog stijega u nju je ušla Druga brigada ZNG. Zbog toga što se gotovo svi njeni pripadnici nalaze na bojištu, vjerojatno će poduže potrajati njeno uređenje, a u ovom trenutku bolje bi bilo reći: odvoženje smeća i kontrola svih površina s obzirom na ostavljene mine.

O veličini te vojarne ukazuje i činjenica da je za njeno čuvanje potrebna jedinica od pedesetak vojnika. Trenutno vojnicima u tome pomaže i petnaestak posebnih pasa.

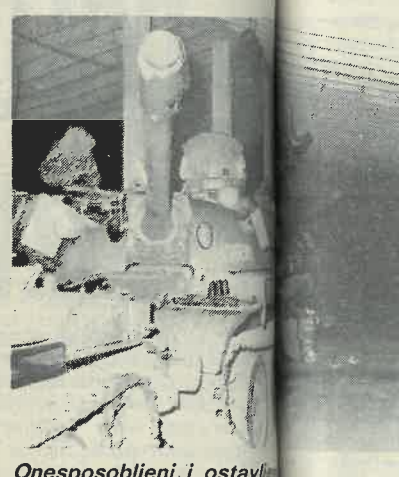
Dugoselce, što je i razumljivo, veoma zanima buduća mirnodopska namjena te vojarne. Neslužbeno smo saznali, od osobe iz Glavnog stožera Hrvatske vojske, bar prema trenutnim razmišljanjima u Stožeru, da se u mirnodopskim uvjetima nekani na tom prostoru organizirati vojarna. Ako se tako odluči – tek potom će se razmišljati o namjeni tog prostora. Glasne želje Dugoselaca, koje su se mogle čuti, su da u tim zgradama i Dugo Selo dobije svoje srednju školu, a liječnici bolju mogućnost pružanja zdravstvenih usluga.

U novim okolnostima, po svemu sudeći, i područje Martin Brega sve će više i brže, umjesto vikend naselja postajati naselje dnevnog obitavanja.

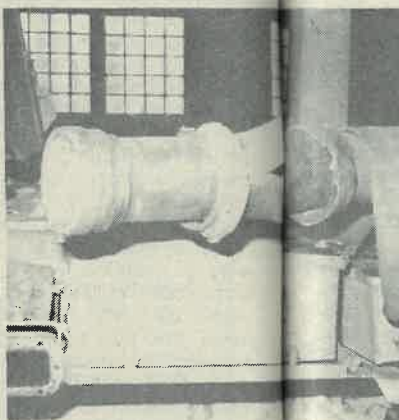
Dobro nam došla bila s nama za vreme pozdrav je s k Dugo S čekalo II brigadG-a.



Podizanje Hrvatskog stijega za povijest i lagano uzbuđenje u du



Onespoblijeni i ostavljeni



Ovako su izgledale tenkove cijevi

# JEK DII

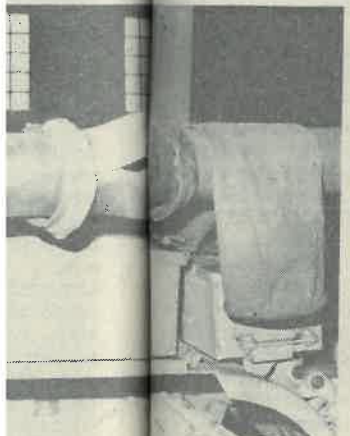
am došlatska vojsko i  
ama za vremena! —  
je s koj Dugo Selo do-  
l brigadG-a.



atskog stijeg za povijest,  
denje u duši



ni i ostavljeni



edale tenkovs cijevi



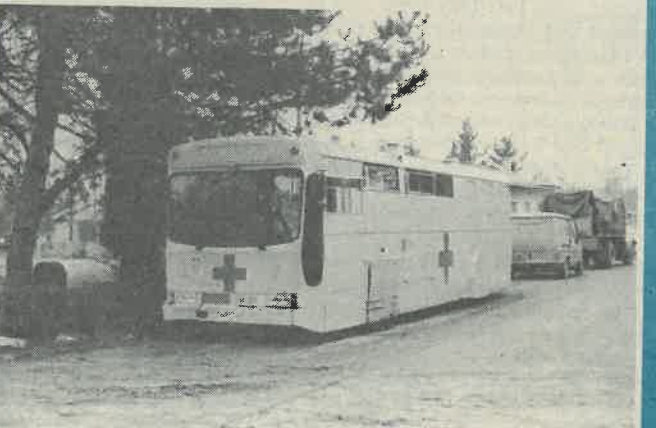
u samo djelomno uništena vozi-



Unutrašnjost kruga vojarnе



Sve je ispražnjeno, a ostaci ostataka i uništeni



U krugu HV ima i razna specijalna vozila



Bez pretjerivanja: ovakovih hrpa bivša JNA ostavila je na stotine, a po nekima i »slučajno« zaboravljanu minu.



Jedan od onesposobljenih tenkova



## Prisegli ono što su djelom već očitovali

U subotu, 18. siječnja 1992. g. u dugoseljskoj vojarni Hrvatske vojske bilo je posebno svečano. Više stotina vojnika, mahom iskusnih branitelja, izreklo je svečanu prisegu domovini. Radi se o jedinici, koja je prisegom iskazala što je već činila i očitovala na bojištima, i to na mjestima gdje su vođeni najžešći okršaji. Iz te jedinice od početka rata je za slobodu domovine poginulo čak 66 boraca, a 200 ih je bilo ranjeno. No tu činjenicu da je brigada svojim djelovanjem već očitovala ono što je izrekla prisegom ukazao je i general bojnik Josip Ignac, koji je govorio u ime glavnog stožera Hrvatske vojske i osobno Antona Tusa, generala zborna. On je pri tome još rekao: »Vi ste već stupili u dugu kolonu boraca za slobodu naše predivne domovine, u kolonu u kojoj su zajedno s vama koračali hrvatski gardisti i borci Vukovara, Osijeka, Banije, Like, Dalmacije, i koji su svojim borbenim uspjesima doprinijeli ukupnoj pobjedi Hrvatske vojske, i ukupnoj pobjedi hrvatskog naroda,

koja je izborila i tako široko međunarodno priznanje Hrvatske... Uzori neka vam budu borci i pale žrtve za domovinu Hrvatsku, uzori neka vam budu suvremene europske armije modernih opredjeljenja, profesionalnog kadra i discipliniranih vojnika.«

Okupljene vojnike i branitelje domovine pozdravili su i pukovnik Vinko Ukota, zapovjednik te jedinice, čovjek visokog vojnog ugleda u Hrvatskoj vojsci, te Marijan Šola, predsjednik Skupštine općine Dugo Selo.

Predsjednik Šola je pozdravio vojnike riječima: »Dobro nam došla Hrvatska vojsko u Dugo Selo!« Pripadnike druge brigade i svu Hrvatsku vojsku je pozvao da svakodnevno svojim ponašanjem i zalaganjem očituju svoje poštovanje prema svim onim braniteljima koji su položili svoje živote na oltar domovine.

Nakon svečane prisega glumci čete hrvatskih umjetnika izveli su svoj »Ad hoc cabaret« program, koji je zabavio i nasmijao branitelje i brojne goste.



# EUROPA I POKRADENE BOŽIĆNE KUGLICE

O Bože, kakav je to bio trenutak! — mislim onaj u kojem nas je Njemačka priznala. Ovakva sila! — koja je strašno bogata. Svuda po svijetu vrte se njihovi novci. Koliko ih samo ova naša sirotinja drži u čarapama! Strašno je to velik osjećaj, čovjek na prosto počne sam sebe cijeniti. Eto priznaju sad nas Hrvate — naravno, zato što nas poznaju. Upoznali su nas kod sebe — gdje naši ne diraju sve što im se nađe na dohvat ruke, već pored toga oprezno prolaze i dive se. Naši tamo čuvaju i njihova javna dobra. No susretljivost i samodisciplina koju očitujemo u inozemstvu ne ponavljamo u vlastitoj domovini.

Od sada će u Hrvatskoj glavni narod biti Hrvati, što mnogima, čini se nije lako shvatiti, pa se onda mnogi i ponašaju tako da pokazuju da bitne stvari nisu shvatili. Priznanje popratit će kanonom iz svih vjerenih oružja — pomislih da je tako ili veoma slično bilo i u Vukovaru. No, sve to običan čovjek ne može razumijevati, može se samo čuditi koliko streljiva po glavi stanovnika! Dok svako malo pripuca, evi ti kanonade, a trenutak, zaista povišeni. I tako u sveopćem osjećaju našeg budućeg značenja, zapazim i prave krhke božićne kuglice, sve sjajne, više na dugoselskom jedinom javnom

boru. Pogledam ga sa svih strana — pa zaključim, dakle to je sad to novo, što je zamijenilo naš dosadašnji stiroporni i otužni nakit. Znakovita je to mala promjena, koja u svom skrovitom značenju obznanjuje da je jedan pošten i marljiv narod ipak dio zapadne civilizacije. A kada je riječ o jednom takvom narodu, razmišljam ja, onda nije potrebno po javnom boru vješati smotuljke od papira ili stiropora — sve iz straha da bi nešto bolje i vrednije bilo pokradeno. Po svemu sudeći uskoro će se u Dugom Selu na javnim mjestima vidjeti i vrednije stvari, bez bojazni da će ih netko kući odnijeti. Prošećem tako i na sam Božić do centra u strogom cik-caku od kapije do kapije, radi kanonade, i tada vidim kako je naš bor već napola osiromašio.

Ponovno za Novu Godinu htjedoh van ali kanonada nadmašuje sve bitke, te odgađan to za neki drugi dan kada primjetih da bor u centru ima još samo par kuglica — na nedokučivoj visini. Sada, kada smo u Europi, još se više zbog toga sramim. Mislim da nam u ovoj novoj 1992. pomoći samo mogu mudre i časne glave, a ne kao do sada — dugi prsti!

Vera Lisec — Repić

## Kotao grofa Draškovića

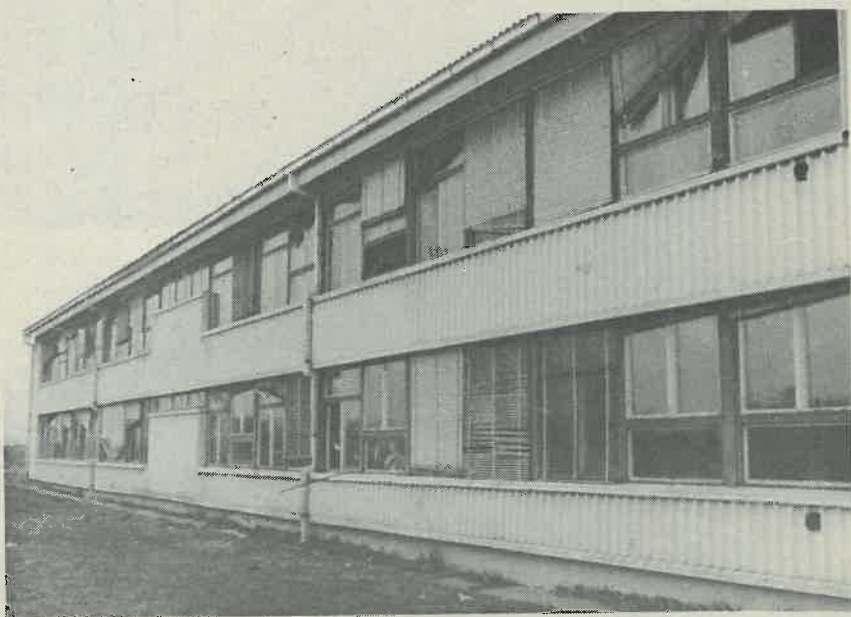
Dugoselac Ivan Trampuš iz Igljiceve ulice je osebnija osoba. Može se slobodno reći: takav je samo jedan u Dugom Selu. Poznat je po tome što skuplja stare stvari, što mnogo raznih stvari preraduje i usklađuje praveći na taj način sebi svojstvene nove tvorevine i uređaje, po tome što često o sebi govori u stihovima i rimama. Na njegovu umirovljeničku vitalnost upućuje i dugogvečan život njegova oca, koji je umro neposredno pred svoj stoti rođendan, u jeku najvećih priprema za proslavu tog rođendana. Ivan je kario svoga oca, na njegov stoti rođendan, provozati starom kočijom i uz živu glazbenu pratnju, dugoselskim ulicama.

Ivanovu osebnost pokazuje i njegova klet na Martinu i njen okoliš, uređena, u tome nema dvojbe, na originalan i njemu svojstven način. Kad si on nešto zamisli nikada ne žali ni truda, ni vremena da to načini. Nikakva količina truda i nikakva duljina vremena ne može njega zaustaviti u naumu. Mnogi radoznalci s toga s posebnim zanimanjem rado razgledavaju i stare stvari koje posjeduje i one koje preradom različitih drugih stvari izrađuje.

Najnovije što je učinio je obnova starog četrdesetlitarškog kotla za pečenje rakije. Prve litre rakije u njemu je negdje u drugoj polovini prošlog stoljeća ispekao u Dugom Selu grof Drašković. Potom, negdje na početku ovog stoljeća, on je bio u vlasništvu imućne pekarske obitelji Jelenić, od čijih nasljednika je Trampuš »istrgovao« taj kotao, koji desetljećima nije bio rabljen. On ga je uredio i obnovio te izglancao kao da je novi. Tako da se u njemu sada ponovo može peći rakija.



Ivan Trampuš s rakijskim kotlom



## Kao u Novskoj

Ono što padne na pamet prolazniku pored rugvičke škole, kada vidi njeno pročelje, posebno potrgane i uneredene

rolete po prozorima, je: pa ovo je prizor kao iz Novske ili Gospića. Izgled je to koji se nije promijenio, bez obzira što je u međuvremenu promijenjen i ravnatelj.

Dopis sugrađana

## Zauzeće za osobnu čast

Zovem se Jovica Tešić. Stanujem u Brckovljanima u ulici V. Nazora broj 6. Želim u našim općinskim novinama izjaviti da se smatram lojalnim građaninom Republike Hrvatske što i dokazujem svojim radom, i ne samo u Trgovačkom poduzeću Dugo Selo.

Rođen sam 10. kolovoza 1945. godine u Donjoj Slatini, općina Bosanski Šamac, od majke Mare i oca Petra. Na teritoriju Republike Hrvatske boravim od 1967. godine. Tada sam radio u zagrebačkom poduzeću Konzum. Na području Dugog Sela boravim neprekidno od 1972. Tu sam počeo graditi kuću 1972. i još je uvijek gradim. U tih sedamnaest godina osnovao sam obitelj s kojom živim.

Ovu izjavu objavljujem da se ogradim od svih priča koje su izmislili pojedinci kojima nisam uspio uči u trag. Zato molim MUP Dugog Sela da mi u tome pomogne kao i predsjednika općine, Općinsku organizaciju HDZ-a, predsjednika MZ Brckovljani, predsjednika MZ Lonjica, predsjednika MZ Lupoglav, predsjednika MZ Božjakovina, predsjednika MZ Andrilovac i DVD Brckovljani, te Trgovačko poduzeće Dugo Selo.

Zalosan je da moram čuti kako se iza mojih leđa priča da sam slao robu za Knin, da sam bio na barikadama, da imam četničko odijelo, da sam potpisao peticiju.

Želio bih da svi ljudi koji o meni šire laži javno istupe i to dokažu. Znam da to oni ama baš ničim ne mogu dokazati, jer je moja savjest čista.

Izjavljujem da nikada nisam bio ugrožen, te da ne želim svojevrijedno napustiti ovo mjesto koje volim.

Molim MUP Dugo Selo da ispita moja mjesta kretanja unatrag dvije godine, a slobodno mogu ispitati i cijeli moj život, pa da se vidi gdje sam bio, što sam radio i s kim se družio.

Ako ljudima nisam pomagao, nisam ni odmagao. Zao mi je što mi se ne pokazuje povjerenje u čuvanju imovine i domovine Hrvatske. A ja sam lojalan građanin Republike Hrvatske i ove vlasti. Vjerujem da nisam nigdje pogriješio, a vjerujem da to misli i većina žitelja ove općine. U ovom ratnom vjehur, koji je nametnut Republici Hrvatskoj, pomažem i izbjeglicama — prognanicima iz ratom zahvaćenih područja, koliko god mi je to moguće. Pomažem i Hrvatsku vojsku, a za to imam i zahvalnicu povjerenika vlade Hrvatske za općinu Pakrac Vladimira Delača. U svoju sam kuću primio obitelj prognanika iz Pakraca. Kod mene stanuju bez ikakve naknade i stanarine i plaćanja režijskih troškova. Stan sam im ustupio na neodređeno vrijeme. Zbog toga sam ogorčen takvim lažima pojedinaца, koji zapravo žele tragediju jedne lojalne obitelji, zato se ovako javno obračam svim poštenim građanima ove općine, jer oni mogu pomoći da se takvi pojedinci pronađu i da im se ukaže na greške koje su učinili.

Za sebe i svoju obitelj tvrdim da ću svojim životom i radom i dalje dokazivati da poštujem sve uredbe i zakone Republike Hrvatske i da smo pravi rodoljubi, te zajedno s ostalim našim sugrađanima dijelim radost zbog međunarodnog priznanja Hrvatske.

Jovica Tešić

Priopćenje dugoselskog Saveza antifašističkih boraca

## Prosvjed protiv terorizma

Predsjedništvo Općinskog odbora Saveza antifašističkih boraca općine Dugo Selo sa svoje sjednice održane 15. siječnja 1992. obraća se javnosti općine Dugo Selo slijedećom izjavom:

Prošle 1991. i početkom ove godine izvršeno je na području naše općine nekoliko vandalskih djela. Mete napada bili su građevinski objekti građana srpske i crnogorske nacionalnosti, kao i spomen-obilježja poginulim borcima i žrtvama fašističkog terora općine Dugo Selo u ratu 1941-1945.

Iz počinjenih terorističkih i kriminalnih djela jasno je prepoznatljiv cilj, a to je izazivanje međunarodne mržnje i brisanje povijesnih tragova antifašističke borbe naroda Hrvatske u ratu 1941-1945.

U posljednjem broju Dugoselske kronike obratili smo se javnosti naše općine člankom pod naslovom »Istina o spomeniku u dugoselskom parku«, povodom prethodne najave da se priprema njegovo miniranje.

Između ostalog u članku smo naglasili da je ovaj spomenik podignut 1950. u čast i vječnu spomen poginulim borcima i žrtvama fašističkog terora bivšeg kotara Dugo Selo, koji je dao 478 poginulih boraca i žrtava fašističkog terora, a 351 od njih je s područja dugoselske općine.

Međutim, teroristi su ipak ostvarili svoju prijetnju. 10. siječnja 1992. u 5,00 sati minirali su spomenik u dugoselskom parku. Spomenik je sticajem okolnosti neznatno oštećen, ali je ipak vidljiva namjera terorista da se spomenik potpuno uništi.

Teroristi su 1991. oštetili spomenik poginulim borcima Drobac Đuri i Herak Mirku u Dugom Selu, kao i potpuno uništili spomen-ploču palim borcima i žrtvama fašističkog terora u Brckovljanima.

Povodom ranijih terorističkih djela uputili smo pismenu obavijest Policijskoj stanici Dugo Selo, s molbom da poduzmu potrebne radnje za otkrivanje počinitelja, pa to činimo i ovom prilikom javno.

U svakom našem javljanju putem Dugoselske kronike, a posebno u prošlom broju, naglasili smo, a to činimo i sada, da su ovo organizirane terorističke aktivnosti kojima nije samo cilj rušenje spomen-obilježja iz naše antifašističke borbe 1941-1945, već i rušenje sadašnje vlasti, koja po njihovom mišljenju nije dovoljno radikalna.

Moglo bi se postaviti i pitanje? Da li će Hrvatski narod nakon prestanka rata i sticanja potpune samostalnosti svoje demokratske metode razvijati oružjem i dinamitom?

Da ponovimo i još nekoliko bitnih činjenica vezanih uz antifašističku borbu naroda Hrvatske 1941-1945.

Povijesna je činjenica da je narod Hrvatske svojom antifašističkom borbom 1941-1945. spasio hrvatski živalj, jer da nije bilo ove borbe Jugoslavija bi poslije drugog svjetskog rata nastavila svoj kontinuitet kao Kraljevina Jugoslavija, ili bolje reći kao Srboslavija, u kojoj bi četništvo imalo ključnu ulogu.

Nije teško pretpostaviti šta bi se tada dogodilo Hrvatskom narodu, jer ga se i sada proglašava genocidnim, iako je upravo hrvatski narod svojim masovnim učesćem u antifašističkoj borbi spasio Srbe, Židove i Rome u Hrvatskoj od potpunog uništenja, kojem su bili izloženi od strane okupatora i ustaških vlasti.

Također je povijesna činjenica, da su sadašnje granice Hrvatske tekovina naše antifašističke borbe, uključujući i oslobođene Istre i drugih dijelova naše jadranske obale i otoka.

Ova činjenica je veoma važna i za sadašnji rat u Hrvatskoj, za njezino konačno oslobođenje i osamostaljenje. Hrvatska sada gdje su joj granice, a to zna i

svijet koji ih priznaje. Nažalost mora ih ponovno braniti uz velike ljudske žrtve, te ogromna razaranja privrednih, kulturnih i stambenih objekata.

Zamjeramo svima koji ne priznaju velike i plemenite tekovine naše antifašističke i oslobodilačke borbe 1941-1945.

U posljednje vrijeme prisutna je teza da je u Hrvatskoj od 1941-1945. vođen rat između crnih i crvenih. Ovo je samo djelomično točno. Točno je da su na jednoj strani bili crni, a to su bili ustaše i okupator. Međutim, nije točno da su na drugoj strani bili samo crveni (misli se na komuniste) već je tu bio cijeli narod Hrvatske, a komunisti su bili malobrojni ali s podsticajnom ulogom, što se povijesno ne može osporiti.

Da ovu konstataciju dokažemo i argumentima: općina Dugo Selo brojila je 1941. 13.666 žitelja, a dala je 1765 učesnika antifašističke borbe 1941-1945. (12,91%), od kojih je bilo 411 žena. Među svim ovim borcima bilo je svega 96 komunisti i 81 član Saveza komunističke omladine.

Kada osuđujemo terorističke aktivnosti na području općine Dugo Selo usmjerene na negaciju naše antifašističke borbe 1941-1945, onda ne možemo zaobići i još jednu, nažalost legalnu pojavu, s kojom se također svjesno ili nesvjesno umanjuje značaj naše antifašističke borbe.

Radi se o preimenovanju ulica i objekata koji su nosili imena palih boraca ili ratnih jedinica antifašističke borbe. Da odmah naglasimo da smo s nekim preimenovanjima suglasni, jer se u ranijem sistemu u tome pretjeralo. Ali kada Osnovna škola Rugvica skida naziv Posavskog partizanskog odreda, a Osnovna škola Dugo Selo skida naziv Stjepana Bobina-Sumskog komandanta Posavskog partizanskog odreda herojski poginulog u Oborovskoj bici 29. ožujka 1944. i jedinog narodnog heroja naše općine, onda takav čin smatramo legalnom negacijom naše antifašističke borbe.

Naglašavamo i slijedeću važnu činjenicu: naziv Osnovnoj školi »Posavski partizanski odred« dali su građani tog školskog područja i izjašnjavali se o tome u svojim mjesnim zajednicama putem zborova birača, da bi sada jednostranom odlukom bila poništena volja naroda.

Da podsjetimo: u Posavskom partizanskom odred bili su pretežno borci s područja općine Dugo Selo; Posavski partizanski odred prvi je ušao u Zagreb 7. svibnja 1945, što mu je bilo godinama osporavano; Posavski partizanski odred oslobodio je 7/8 svibnja 1945. radio-stanicu Zagreb, i prvi objavio svijetu vijest da je Zagreb oslobođen. Zar je to onda ideološko obilježje ranijeg sistema kojeg se trebamo osloboditi u nazivu škole? Jasno je da nije.

Smatramo važnim napomenuti da se treba oslobađati novih zabluda, koje se za sada pripisuju samo ranijem sistemu.

Pozivamo sve građane općine Dugo Selo da stupe u obranu i daljnji razvoj demokratskih procesa u Hrvatskoj i općini Dugo Selo, da pomažu u sprečavanju nasilja, terorizma i mržnje među ljudima, jer to nam je jedina garancija da u konačno oslobođenoj Hrvatskoj ubrzanom tempom zaliječimo ratne rane, i da krenemo u toliko željeni mir i ostvarenje blagostanja.

Nije dužnost samo Policijske stanice i drugih državnih organa da sprečavaju terorizam i nasilje, već je to dužnost svih nas.

**PREDSEDNIŠTVO  
OPĆINSKOG ODBORA SAVEZA  
ANTIFAŠISTIČKIH BORACA OPĆINE DUGO  
SELO**

## BEDEM LJUBAVI POKRET MAJKI ZA MIR

Uputio je peticiju VIJEĆU SIGURNOSTI UN; VIJEĆU MINISTARA EZ i MIROVNOJ KONFERENCIJI JUGOSLAVIJE da nam se naši sinovi zatočnici savezne vojske, građani Republike Hrvatske živi vrata kućama.

Zato se ovom prilikom zahvaljujemo svim ljudima dobre volje koji su doprinjeli da se u Dugom Selu dana 30. i 31. prosinca sakupi 3597 potpisa.

Potpisivanje peticije ispred zgrade SO



Postanite vrstan vozač  
**Auto škola**  
Narodnog sveučilišta  
Dugo Selo  
očekuje Vaš upis  
Tel. 750-419

### Cijenjeni građani!

Ukoliko gradite – gradite brže i jeftinije betonskim blokovima (kvadrira)

Dugo Selo – Kopčevac,  
Kopčevačka 29a  
Tel. 041/254-913 i 751-711  
Organiziramo i prijevoz!

Kupujem 50 m<sup>2</sup> HRASTOVIH TRUPACA – PLAČAM ODMAH.  
Izvolite se obratiti na telefon 860-407, Zelina.

Povoljno prodajem MOSKVIĆ 1979. godina. Upitati na tel. 751-548, Dugo Selo.

Molimo roditelje čija djeca će 01. rujna 1992. godine krenuti u prvi razred osnovne škole da se jave u dječji vrtić »Marica Robić-Keber«, Dugo Selo glede uključivanja u program

## MALE ŠKOLE

Rok prijave je do 10. veljače 1992. godine, svaki dan od 7.00–15.00 sati u prostorijama vrtića, Trg Maršala Tita 2.

Uprava vrtića

## PRETPLATITE SE NA »DUGOSELSKU KRONIKU«

Pozivamo sve naše građane, poduzeća i društvene organizacije da se pretplate na »Dugoselsku kroniku«.

Cijena pretplate za 1992. godinu je 300 dinara. Taj iznos možete uplatiti neposredno u blagajni Narodnog sveučilišta ili pak putem uplatnice na adresu: Narodno sveučilište Dugo Selo, Braće Bobinec 21-a, na žiro račun: 30111-603-6553, s naznakom: pretplata za »Kroniku«.

DA VIŠE ZNADETE I BOLJE VIDITE – OMOGUĆUJE VAM »KRONIKA«.

GRAĐANI ZAPOSLENI U INOZEMSTVU pretplatite se na »Dugoselsku kroniku«, da je redovito primete na adresu svojih privremenih boravišta. Cijena inozemne pretplate za 1992. godinu je 1.000 dinara.



## MAHAČ

Poduzeće za proizvodnju, trgovinu i turizam d.o.o. Dugo Selo

AGROPROIZVODNJA • AGROTRGOVINA • AGROTURIZAM

### Siječanj i veljača

— poljoprivredna gospodarstva uz redovne poslove na polju u staji i na održavanju mehanizacije izrađuju planove radova.

SADA JE VRIJEME ZA NABAVU MATERIJALA ZA REPRODUKCIJU: SJEMENJA, GNOJIVA, ZAŠTITNIH SREDSTAVA!

Obratite se s povjerenjem stručnjacima poduzeća »MAHAČ«.

Dobit ćete stručna mišljenja i nabaviti po povoljnim cijenama repromaterijal za vašu poljoprivrednu proizvodnju.

POZIVAMO VAS I OČEKUJEMO VAŠ POSJET NAŠOJ »AGROTRGOVINI« u Dugom Selu, Domitrova 10, tel. 751-172.

Mahač Boris

### IZVJEŠTAJ

o upisu u knjige vjenčanih i umrlih u razdoblju od 12. 12. 91. do 15. 1. 92.

#### VJENČANI:

1. KOKOT IVAN, umirovljenik i KUREČIĆ VERA, umirovljenik, vjenčani 14. 12. 1991.
2. BURGER ZLATKO, časnik u ZNG i BURGER ZORA, radnica-domaćica, vjenčani 14. 12. 1991.
3. TOMIĆ SLAVKO, policajac i PERKOVIĆ DRAŽENKA, terapeut, vjenčani 21. 12. 1991.
4. LIKAREVIĆ MILJENKO, automehaničar i SUHORITEC MARICA, nezaposlena, vjenčani 21. 12. 1991.
5. LUČIĆ VLADO, KV vozač i VIDOŠ LIDIJA, nezaposlena, vjenčani 21. 12. 1991.
6. PERKOVIĆ MIRKO, stražar i MUHIN RUŽICA, frizer, vjenčani 28. 12. 1991.
7. PAVLOVIĆ ZDRAVKO, nezaposlen i LONČAREK JADRANKA, nezaposlena, vjenčani 11. 01. 1992.
8. KNEZOVIĆ MLADEN, skladišni radnik i KNEZ KATA, nezaposlena, vjenčani 11. 01. 1992.
9. HUF ROBERT, pilot i CVITANOVIĆ SANDRA, nezaposlena, vjenčani 11. 01. 1992.
10. BERTAK MLADEN, nezaposlen i HRŽIĆ SANJA, radnica, vjenčani 11. 01. 1992.

#### UMRLI:

1. ČVORIG ANA, umrla 12. 12. 1991., stara 95 god.
2. KRIŠTOF RUŽA, umrla 09. 12. 1991., stara 87 god.
3. GALOVIĆ TOMO, umro 14. 12. 1991., star 63 god.
4. BUSEC MATO, umro 03. 12. 1991., star 63 god.
5. HORVAT MATO, umro 14. 12. 1991., star 75 god.
6. MAJIĆ ANICA, umrla 16. 12. 1991., stara 83 god.
7. ŽIBAK MARIJA, umrla 10. 12. 1991., stara 82 god.
8. GEMBEK ZVONIMIR, umro 11. 12. 1991., star 46 god.
9. STIPAN MARIJA, umrla 23. 12. 1991., stara 81 god.
10. BREZAK STJEPAN, umro 22. 12. 1991., star 63 god.
11. FUNTEK MATO, umro 09. 12. 1991., star 66 god.
12. ŠTEPOVIĆ JAGICA, umrla 14. 12. 1991., stara 82 god.
13. ŠIMEK TOMO, umro 24. 12. 1991., star 89 god.
14. PRUGOVEČKI MIJO, umro 24. 12. 1991., star 87 god.
15. HOLEK — JAMBREK MARICA, umrla 01. 01. 1992., stara 87 god.
16. ZVRHEK VERA, umrla 16. 12. 1991., stara 71 god.
17. POVRŽENIĆ JANKO, umro 27. 12. 1991., star 65 god.
18. CINDRIĆ JOSIP, umro 02. 01. 1992., star 69 god.
19. MALEC AUGUST, umro 23. 12. 1991., star 89 god.
20. ĐURAŠIN LJUBA, umrla 01. 01. 1992., stara 84 god.
21. PAVLOVIĆ ANGELINA, umrla 13. 01. 1992., stara 57 god.
22. FOGLEC JOSIP, umro 28. 12. 1991., stara 69 god.
23. IVANIČEK SLAVA, umrla 20. 12. 1991., stara 62 god.
24. HORVATIĆ IVAN, umro 12. 01. 1992., star 33 god.
25. MARGETIĆ VLATKO, umro 12. 01. 1992., star 20 god.
26. MARUŠIĆ FILIP, umro 12. 01. 1992., star 29 god.

## Skela u Oborovu

Skela u Oborovu, nakon kraćeg prekida ponovo prevozi. Putujete li iz Dugog Sela prema Sisku ili Velikoj Gorici najbrže i najjeftinije ćete tamo stići koristeći skelu.

Ona prevozi cjelodnevno od 6 do 22 sata. Uredeni prilazi omogućuju pristup na skelu i najluksuznijim automobilima.

Cijene prijevoza su (za jedan smjer) sljedeće:

pješaci i biciklisti — 20 dinara  
osobni automobili i traktori — 60 dinara  
kamioni — 100 dinara.

Moguć je prijevoz do težine 10 tona.

## Fotografije za dokumente



- COLOR
- GARANCIJA KVALITETE
- OVLAŠTENI FOTOGRAF Polaroida



foto VERICA

41270 DUGO SELO - B. BOBINEC 9



### TUŽNO SJEĆANJE

na našu dragu suprugu, majku, baku i punicu

MILKU BJELOBRK  
rođ. PAJIĆ

4. 2. 1984. — 4. 2. 1992.

U MISLIMA I NAŠIM SRCIMA ŽIVJET ČEŠ VJEČNO  
S ljubavlju i tugom njezini najmiliji: suprug, djeca, unučad, snaha, zet i ostala tugujuća rodbina.



### TUŽNO SJEĆANJE

na supruga, tatu i djeda

JOSIPA BRESTOVEC

1. 2. 1991. — 1. 2. 1992.

Prošla je tužna godina otkada si otišao iz našeg doma. Danas kad imamo samo sjećanje sve teže podnosimo Tvoj odlazak. U našim mislima i srcima je uspomena na Tvoj dragi lik.

Hvala svima koji posjećuju Tvoj tihi dom.  
Tvoji najmiliji: supruga Marica, kćerke Kristinka i Božica, zetovi Zoran i Željko i unuci Goran i Hrvoje.



### BOLNO SJEĆANJE

na našeg voljenog tatu  
VLADU ŠURINA

Sveta majko MARIJA ponizno te molimo reci našem dragom tati da ga i dalje PUNO VOLIMO

Njegovi: Mario i Gordana



### TUŽNO SJEĆANJE

na dragog i voljenog supruga, oca i zeta

VLADU ŠURINA

20. 1. 1991. — 20. 1. 1992.

Prošla je najtužnija godina u našem životu, kako smo se s Tobom prerano rastali, ali mi znamo da voljeni ne umiru dok žive oni koji ih vole.

Ljubav prema tebi i dalje živi kroz neizbrisive uspomene u našem sjećanju na Tebe.  
Za tobom tuguju: supruga Dragica, sin Mario, kći Gordana i punica Marija



### TUŽNO SJEĆANJE

na našeg dragog i nikad zaboravljenog supruga, oca i djedu

TOMU JUREŠA

28. 1. 1978. — 28. 1. 1992.

Uspomena na tvoj dragi i plemeniti lik nikada neće napustiti naš dom.  
Počivao u miru Božjem.  
Tvoji najdraži: supruga Marija, kćer Dragica, unuci Mario i Gordana



### TUŽNO SJEĆANJE

na supruga, oca i djeda

STJEPANA BREZAKA

22. 12. 1991. — 22. 1. 1992.

Prošao je tužan mjesec od iznenadnog rastanka s Tobom. U našem sjećanju živjet ćeš trajno i nezaboravno.  
Tvoji najmiliji: supruga Emilija, sin Davor, snaha Anđela, unuka Petra i ostala tugujuća rodbina



Gotovo svakodnevni dugoselski prizor

# PROMETNICA TRAGIČNIH UČINAKA

Uzduž oko dva kilometra glavne dugoselske prometnice, samo tijekom prošlogodišnjeg prosinca i do 20. siječnja ove godine, poginulo je osam, mahom mladih osoba. Još deset osoba zadobilo je teže ozljede, neki trajnog karaktera. Usporedbom statističkih podataka s ranijim godinama, a s kojima raspolaže dugoselska policijska stanica, doznajemo da je taj broj izuzetno velik u odnosu na sve godine ranijih desetljeća. Među nesrećama bilo je i tri naleta na pješake, od čega dva na ili u blizini pješačkog prijelaza.

Broj nesreća, koji je toliko velik, tako da gotovo nema dana da se ne dogodi barem jedna, zatim broj poginulih i ranjenih, pa onda i učinjena materijalna šteta, ozbiljno su upozorenje svima onima koji koriste tu prometnicu, uključujući i pješake, koji su također u opasnosti, ako se dogodi nesreća, bez obzira što se kreću nogostupom.

A zapravo su tri razloga toliko mnogo prometnih stradanja u Dugom Selu.

Ponajprije: promet kroz Dugo Selo je intenzivniji nego li što je ikada bio. Njime dnevno prođe i četverostruko više vozila nego li samo godinu ranije. To je sada gotovo jedini put za istočne dijelove Hrvatske, pa i za dio Bosne. Tuda prolaze i brojni teški kamioni i sav autobusni prijevoz.



Da samo koji trenutak ranije u ZET-ov autobus nije ušlo dvadesetak putnika među njima bi bilo podosta poginulih — a ovako samo jedan poginuli i troje ozlijeđenih

A rat je pa se mnogima i veoma žuri.

Drugo: kolnik prometnice je najčešće klizav. Kočenje na klizavoj kocki, to Dugoselci uglavnom znaju, veoma je slično kočenju na ledu. Prije dva mjeseca dio kocke je prekriven slojem asfalta, tako da se sada asfalt i kocka izmjenjuju, a što čini uvjete kretanja cestom nestalnim, s relativno pouzdanog asfalta vozač se iznenada zatekne na klizavoj kocki. Zbog toga možemo samo ustvrditi da ovakvim djelomičnim i naizmjeničnim asfaltiranjem sigurnost nije povećana — naprotiv.

Treće: U ratu smo. Mnogi su

često i nestabilnog ponašanja i raspoloženja, češće su i žurbe, a sve to utječe i na ponašanja sudionika u prometu.

A ono što bi se uistinu trebalo odmah učiniti, za što se trebaju angažirati i ljudi naše općine, je da se odmah ta kocka, u cijelosti prekrije asfaltom. Kada se vidi broj nezgoda i veličina šteta taj zahvat je imalo računicu učiniti i osiguravajuće društvo. Visina šteta je premašila vrijednost tih radova.

Zbog toga naša kratka poruka: sve one koji se voze tom cestom, ili se pored nje kreću pozivamo na poseban i izuzetan oprez.

## Dugoselci na ratištu

# Tenkist

Hrvatski vojnik, naš sugrađanin, tridesetiosmogodišnji IVAN KRAPEC, zapažen je na bojištu u obrani svoje domovine Hrvatske. Danas je on za povjednik jedne tenkovske posade, koju resi osobna pohvala Predsjednika Republike i najavljeni prijedlog za vojno odlikovanje. Mobiliziran je kao tenkista 12. listopada 1991. g. Potom je desetak dana bio na obuci u Varaždinu, a odmah zatim stalno je u prvoj borbenoj liniji u blizini Gline. Dobar glas o Ivanu kao hrabrom i vesoma discipliniranom borcu stigao je i u Dugo Selo.

A evo što nam je on u razgovoru za naše novine ispričao: »Moj prvi dolazak na bojište bio je dolazak na prvu borbeno liniju duboko preko Kupe. Svuda oko nas je praštalo. Bili smo izloženi žestokoj i razornoj vatri. Valjalo se na to i priviknuti. I nije me sram priznati, jer je to normalno ljudsko reagiranje, da sam od toga i proljevo dobio. Poslije se čovjek na sve to i privikne, nekako se sabere. Da je situacija ozbiljna vidi se iz toga da na liniji uvijek i jedino pijem samo sokove. Ne smije biti opuštanja. Zato, kad dođem doma, to priznajem, to si ponešto i nadoknam. Sreća je moja da sam u tenku s dobrom ekipom. Ostali

su mlađi od mene. S menom su Dugi, Dragec i Njofra. Moj ratni nadimak je zapravo Krtica, tam me tak svi zovu. U tenku smo T55. Njega znamo u dušu. Zapoljeli smo ga i navikli se na njega pa zato o njemu uvek pripovedamo kao o najboljem tenku na svetu. Mi ga čuvamo i pazimo pa onda u šali pripovedamo da i on nas mora žive sačuvati do kraja rata. Ne jednom smo bili u situaciji: ko bu koga. Da mi nismo uništili neprijatelja on bi sigurno nas. A sigurno se zna da je moja posada do sada uništila jedno skladište municije u Glinskim poljanama, dva kamiona puna municije, jedno snajpersko gnjezdo i dva bestrajna topa, zajedno s članovima posade.

Sva srpska sela imaju asfalt, rasvjetu, zidane kuće, vodovod. Hrvatska sela su već na oko, siromašnija: drvene kuće, nigdje asfalta, nigdje vodovoda. To je i razumljivo, jer su Srbi bili većinom u policiji i državnim organima, pa su i puno bolje zaradivali.

Pitamo Ivana i to da li je kao hrvatski vojnik, kao hrvatski tenkista, jer mu točno tako piše i na znaku koji nosi na rukavu svoje vojničke odore, s nečim nezadovoljan, što ga može zebiti smeta?

»Ima i toga kaj me smeta.



Ivan Krapec

Smeta me kaj je puno onih čija mi sada sela branimo, jednostavno pobeglo. Pobjegli su i oni čije je mjesto u našim tenkovima. Smeta me isto tako kad čujem ili vidim da i naši gardisti krađu i uzimaju. Malo me smeta kaj sam ja jedini u celoj brigadi iz Dugog Sela. Ispada onda da sam se tu ja našel ko slučajno.

Evo što Ivan procjenjuje glede završetka i ishoda rata?

»Imam osjećaj da bi to moglo potrajati još dugo. No daj Bože, a ja bi tad najsrpniji bil, da bude odma danas gotov. To mislimo svi mi tenkisti. Mi jesmo hrabri al se i jako bojimo. Kad uđem u tenk mislim samo na posel: čim bolje, čim brže i čim točnije. Jako mislimo na mir i želimo ga, ali moremo mi, ak bu trebalo, još i dugo se boriti. Nikad nisam ni posumljal da ne bumo pobedili, ali bi ipak htel da to bude kaj je moguće prije.»

A što poslije rata?

»Nastavil bum po starom. Iz »Končara« sam otišal na front, pak bum se tam i vratil.»

## Dobra pozadina uvjet pobjede

Nema uspješnog bojišta bez dobre pozadine. Branitelji moraju imati osigurane sve uvjete za boravak i djelevanje u tim otežanim uvjetima. Tek kada oni imaju sve što je potrebno tada se i sami osjećaju sigurnima u saznanju da njihova borba ima puni smisao, jer o njima brinu mnogi. Tridesetiosmogodišnji Branko Marinić brine na dijelu novljanskog ratišta o opskrbi više stotina naših branitelja. Zbog toga smo s njime načinili kraći razgovor.

Koji je Vaš glavni zadatak?

»Moj glavni zadatak je skrb za opremu i odijela, za intendantsku i tehničku opremu. Ja sam privremeno napustio svoju privatnu bravarsku radnju na Kozinščaku i u cjelosti se stavio u funkciju obrane domovine. Zbog toga sam veoma ponosan.»

Ima li teškoća s nabavkama?

»Teškoća ima. I potpuno je razumljivo da ih ima, jer smo mi uistinu mlada vojska, koja se tek organizira i po prvi puta oprema. Zbog toga da bih nabavio i osigurao sve ono što je našim bra-



Branko Marinić

niteljima i našoj jedinici potrebno, moram se ponekad služiti i snalažljivošću, s domišljatosti i s upornošću.»

Kako ocjenjujete opskrbljenost naših jedinica?

»Opskrbljenost je trenutno zadovoljavajuća. Kada ćemo jednoga dana konačno i cjelovito organizirati Hrvatsku vojsku stanje će biti, siguran sam u to još bolje. No sada, u usporedbi s ostalim jedinicama, s kojima se susrećemo ili s kojima dijelimo liniju ratišta, naše dugoselske jedinice su opskrbljene iznadprosječno. Čak i kad su pljuštale granate i kada je to bilo veoma opasno, uspjeli smo uspostaviti skrb i za naše na prvoj borbenoj liniji. Svi

naši branitelji imaju sve što im je potrebno u ovim zimskim uvjetima. Hrane ima dovoljno. Nje nikad ne manjka. Uvijek može i repete. Ja osobno obilazim naše borbe i stalno ih propitkujem što im je potrebno i odmah se onda reagira. Gotovo svim zahtjevima već možemo udovoljavati. Mislim da mogu još samo spomenuti da nam nedostaje trenutno borbenih transportnih sredstava, koja bi nam olakšala komunikaciju, jer je podugačka linija koju kontroliramo i branimo.»

Spomenimo također na kraju da Marinić u obavljanju svojih zadataka nastoji postići maksimalnu efikasnost, veoma je domišljat, a i ambiciozan. Kaže da očekuje da bi uskoro mogao dobiti i čin natporučnika Hrvatske vojske, posebno stoga što ima kontakte s raznim strukturama naše vojske, na svim razinama. Ne smatra da bi osobno trebao ostavljati dojam skromnosti, jer i Hrvatskoj i njenoj vojsci trebaju odvažni i prodorni pojedinci, sposobni i spremni za dugu borbu i velike pobjede.

# TKO JE KRIV ZA SMRT NEDUŽNE DJEVOJČICE?

U Dugom Selu se zbila nesreća na čiju mogućnost da se dogodi je iz dugoselske policijske postaje već u više navrata upozoravano. U više navrata i javno je upozoravano da oružje, streljiva i eksplozivna sredstva treba čuvati na primjeren način, te ako to nije neophodno, ne treba ih ni posjedovati.

U protivnom posljedice su u pravilu kobne i tragične. Prošli i ovaj mjesec na dugoselskom području su dvije osobe prostrjeljene u noge. No, svojom tragičnošću, posebno upozorenje i opomena svima je smrt nedužne djevojčice. Činjenica da se radi djetetu čini tu opomenu još ozbiljnijom.

Nikolina Ž., rođena 29. I. 1985. g., iz Kozinščaka, Tome Kapitana 6, učesnica I. razreda dugoselske osnovne škole — više ne živi. Ustreljena je malokalibarskom, poluautomatskom puškom 20. siječnja 1992. g. u 12,45 sati. A preminula ubrzo potom u bolnici KBC Rebro. Metak je ušao Nikolini kroz čelo, izašao na tjemenu glave i zaustavio se u stropu kuće, u kojoj je stanovala. Drugi metak ju je pogodio u predjelu desne natkoljenice. Svi pokušaji čak dvoje liječnika i medicinske sestre dugoselskog Doma zdravlja te dežurne ekipe liječnika u bolnici ostale su bez uspjeha. Tragediju uvećava činjenica da je iz puške pucao njen rođeni brat, rođen 1981. g. U

razgovoru s pedagogom škole saznali smo da su djeca odlični učenici, a brat i nadprosječno inteligentan, da su bili međusobno veoma privrženi, da je brat rado govorio o svojoj sestri, dočekivao je nakon nastave i skrbio se za nju. Roditelji su također brinuli o djeci, bili su redoviti na roditeljskim sastancima. No, isto tako, roditelji su zbog posla dosta izbivali iz kuće pa su djeca dosta vremena bila sama.

A sve je počelo igrom. Dječak i njegov brat iste dobi, su se već ranijih dana igrali spomenutom puškom i pištoljem kalibra 7,65 mm. Odlazili bi s njima i u šumu te gadali mačke i ptice.

Osnovno rukovanje oružjem dječak je vidio od svog oca. Tog sudbonosnog dana su to također činili. U trenutku kada je Nikolina zatražila od brata i bratića da se prestanu igrati oružjem, zaprijetivši im da će ih tužiti ocu, od kojega će onda dobiti i batine, brat je u igri pripucao i usmrtio voljenu sestru. Oružje je odmah spremio na mjesto gdje se ono i prije nalazilo, točno onako kako je i prije bilo spremjeno. Najbližim susjedima je ipak postalo sumnjivo te su pozvali policiju.

Dječak je u prvi mah zanijekao svoje sudjelovanje u svemu tome, rekavši da je metak došao izvana. No

prvotni iskaz je ubrzo promijenio i priznao istinu. Radi terapijskog pristupa dječaku njemu je tek nekoliko dana poslije rečeno da mu sestra više nije živa.

Opisani slučaj nužno mora navesti na spoznaju da mjesto čuvanja oružja nisu sobe i stanovi. Još manje se smije pred djecom demonstrirati upotrebu oružja, jer to samo povećava njihovu radoznalost želju da ga i oni iskušaju. Pretjerano mnogo »reklame« za oružje vidi se dnevno u tisku i na TV, a i na samim ulicama. Ne shvate li se pouke iz ovoga uistinu ozbiljno, ovaj slučaj bi mogao imati i svoje brojne reprize.

## Dugoselska kronika

Osnivač glasila: SKUPŠTINA OPĆINE DUGO SELO

Izdavač: NARODNO SVEUČILIŠTE DUGO SELO

VJEŠE GLASILA: Jadranko Crnić, Tomislav Gale, Marijan Galeković, Ivica Konjević, Nada Kozic, Ivan Pandžić (predsjednik), Zvonimir Šimunović, Stipe Velic i Borislav Zoric

REDAKCIJA: Marijan Galeković, Ivana Hrelja, Božidar Jakopović, Jadranko Kereković, Maja Končić-Crnić, Ivica Konjević, Nada Kozic, Predrag Mikulčić, Ivan Pandžić, Zdenko Smolić, Velimir Sruk, Marin Šarec, Nikola Tominac i Dada Zečić.

Glavni i odgovorni urednik: Marijan Galeković

Grafički urednik: Ivan Glad

Adresa uredništva: Dugo Selo, Braće Bobinec 21a. Tel. 750-419

List izlazi jednom mjesečno. Jednogodišnja pretplate za tuzemstvo 300 dinara, a za inozemstvo 1000 dinara. Pretplate se šalju na žiro račun: Narodno sveučilište Dugo Selo, broj: 30111-603-6553, Dugo Selo

Tisak: HRVATSKA TISKARA, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4. Naklada tiska 2.500 primjeraka.